

๑๕๗

ลำนําล่มแคว้น มีจดาพรางประกาย 1

祸国·图璧

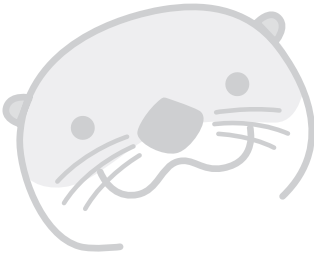
ลือชื่อเซวี่ย

十四阙

เขียน

หยกนํ้าแข็ง

แปล

ก ร อ า น คื อ ร า ก ฐ า น ที่ ส ำ ค ัญ

“แต่ก่อนข้าเคยอ่านบนทิวที่กล่าวไว้ว่า ‘ร่วมดื่มได้ต้นหลี่ ดอกหลี่พรมพรางเกล้า
เกล้าอวลกลิ่นหยกเถา เถาจอกทองรองน้ำจันท์’ แล้วนี่ภาพไม่ออกกว่าเป็นเช่นใด
มาวันนี้ได้เห็นของจริง นับว่าได้เปิดหูเปิดตาแล้ว...”

— ลือชื่อเซวี่ย

คำแนะนำสำนักพิมพ์

สิ้นสุดการรอคอย! ในที่สุดเรื่องราวชุด *ล่าน่าล่มแคว้น* ก็ได้เวลาทยอยเผยโฉมแล้ว ก่อนอื่นต้องเกริ่นเล็กน้อยสำหรับผู้อ่านที่เพิ่งติดตามเรื่องนี้เป็นเรื่องแรก นิยายชุด *ล่าน่าล่มแคว้น* นี้ มีทั้งหมด 4 ตอน เรียงลำดับดังนี้ *มัจฉาพรางประกาย* (2 เล่มจบ) *ลิขิตลายหงส์* (2 เล่มจบ ตีพิมพ์เมื่อปี 2563) *เล่ห์บุบผาพิษ* (2 เล่มจบ) และเรื่องสุดท้าย *ฮั่วกั้วไหลอิ๋* (2 เล่มจบ ยังไม่มีชื่อไทย) แต่ละตอนจะเป็นเรื่องราวของ 4 แคว้น คือ ปี่ เยียน เฉิง และอิ๋ ตามลำดับ

โดยเรื่อง *มัจฉาพรางประกาย* ที่อยู่ในมือคุณผู้อ่านนี้ คือเรื่องราวในลำดับแรกที่สื่อชื่อช่วยเขียนขึ้น เป็นเรื่องของเจียงเงินอวี๋ ธิดาคณเล็กของอัครเสนาบดีฝ่ายขวาแห่งแคว้นปี่ ผู้มีความงามและความเฉลียวฉลาดเป็นเลิศ แต่นางไม่ต้องการลงเอยด้วยการเป็นสนมของกษัตริย์ และพยายามพิสูจน์ตนเองเพื่อก้าวไปสู่จุดที่ไม่มีสิ่งใดมาขวางกั้นชีวิตนางได้ ชีวิตของนางจะเข้าไปเกี่ยวพันกับตัวละครที่สำคัญและเหตุการณ์อีกมากมาย นี่คือเรื่องราวของสตรีผู้ที่ชะตาชีวิตนำพานางไปสู่เกียรติยศอันสูงสุดในได้หล้า...

ฟังดูเหมือนนางเอกจะเป็นตัวสำคัญของเรื่อง ซึ่งก็เป็นอย่างนั้นค่ะ และจุดนี้คือลักษณะเด่นในนิยายชุดนี้ ที่ตัวละครหญิงจะมีบทบาทหลักในการดำเนินเรื่องและเชื่อมโยงเรื่องราวต่างๆ แต่แม้จะเป็นอย่างนั้น กลับไม่ทำให้ตัวละครชายหลักอื่นๆ ถูกกลบกลืนบทบาทไปแต่อย่างใด เพราะทุกตัวละครที่โลดแล่นล้วนมีเสน่ห์และลักษณะเฉพาะที่ช่วยเสริมความสมบูรณ์แบบให้เก๋กัน

ผู้ที่เคยอ่าน *ลิขิตลายหงส์* มาก่อนจะทราบดีว่าตัวละครหลักต่าง ๆ มีเส้นเรื่องที่เกี่ยวพันกันอยู่กับตอนอื่นๆ ในชุด ไทม์ไลน์ของเหตุการณ์จะเกิดขึ้นในช่วงเวลาคาบเกี่ยวกัน แต่ละตอนมีพล็อตของตัวเอง และมีพล็อตใหญ่ผูกโยงทั้ง 4 ตอนไว้ ตัวละครที่ถูกเกริ่นถึงในเรื่องนี้ อาจไปมีบทบาทหลักในตอนอื่นๆ และเนื่องจากนิยายชุดนี้เป็นนิยายที่มีสเกลใหญ่ มีรายละเอียดขบขันและความซับซ้อนของตัวละคร การที่ผู้เขียนทำให้เราค่อยๆ ซึมซาบเรื่องราวจึงเป็นความน่าติดตามอย่างหนึ่ง ที่สำคัญคือการถ่ายทอดเรื่องราวด้วยภาษาที่คมคาย ช่อนแนวคิด มีการหักเหลี่ยมเฉือนคม จนยากคาดเดา จึงทำให้นิยายชุดนี้เป็นนิยายแนวชิงไหวชิงพริบทางการเมืองระหว่างแคว้นที่ผู้อ่านรอติดตามและถามถึงมาตลอด

เพราะฉะนั้นสำหรับผู้ที่เคยอ่าน ลิขิตลายหงส์ มาก่อนแล้วจิตใจ
เรื่องนี้จะไม่ทำให้คุณผิดหวัง และสำหรับผู้ที่ยังไม่แน่ใจว่าจะชอบแนวนี้
หรือเปล่า อรุณขอเชิญให้ลองเปิดใจอ่านดู บางทีนี่อาจเป็น “มันอกสายตา”
ที่คาดไม่ถึงก็ได้ค่ะ แต่ทีม บ.ก.ขอรับประกันความสนุกสำหรับสายชอบ
แนวเข้มข้นทั้งหลาย!

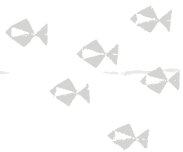
สุดท้ายอัปเดตสำหรับลำดับการออกตอนที่เหลือต่อจากนี้ เล่มที่บุปผาพิษ
ลำดับที่ 3 อยู่ระหว่างการจัดทำ กำหนดออกปีนี้ ส่วนลำดับสุดท้าย *ฮั้วกั้ว*
ไหลอี เพิ่งเสร็จจลต ๆ ร้อน ๆ จากผู้เขียน ดังนั้นขอเวลาให้อรุณแปลก่อน
นะคะ แต่รับรองไม่นานเกินรอค่ะ

อรุณ

อดีตกาลรุ่งโรจน์แสนสนุก
เอกบุรุษอำองศรีโอ่อวดอ้าง
แสนประเสริฐเลิศล้ำทั่วสรรพางค์
เพลลาผ่าน โลกเปลี่ยนเป็นอาจิน
สละแล้วทุกสิ่งทีถือครอง
เพื่อปกป้องราชันย์แลเขตชั้นที่
สร้างตำนานเกียรติคุณชั่วนิรันดร์
วิหคณคีนคีนชีพจากกองเพลิง

- เฝียงเงินอวี -

ตอนที่ 1

เข้าวัง

ฤๅชะตาเล่นตลก

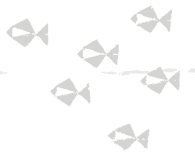
ผวนผกแปรเปลี่ยนที่เคยฝัน

บุพเพริศสุดกำหนดแปรอนันต์

ใจจ้านนแล้วใยยังหลั่งน้ำตา

ฤๅฮัสสุลจักล้างความทำสรด

พันสารทสลดร้างจบความฝัน...

1

เงินอวี⁺

ลพบุรพา พัดหวีดหวิว ท้องฟ้าหม่นสลัว

ปยุทิมะหมันต์จากราตรีก่อนให้ความรู้สึกหนาวเหน็บอย่างที่สุด มองผ่านรอยแยกของม่านเกี่ยวออกไปเห็นเพียงความหม่นทึม กำแพงที่โอบล้อมเป็นชั้นๆ ทำให้แม้แต่ต้นสนที่ไม่เคยเหี่ยวเฉาในฤดูหมันต์ก็ยิ่งดูซีมเซาในวันเช่นนี้ ระเบียบทางเดินรับแสงต้องเร่งตามตะเกียงกันแต่หัววัน เมื่อมองไปไกลๆ จึงเห็นแสงไฟสีแดงทอดยาวคดเคี้ยว ราวกับไร้ที่ลึนสุด

กำแพงสีชาดเหนือฐานศิลาขาวสองด้าน กระเบื้องแก้วหลิวหลี สีทองถูกประดับจัดแต่งเป็นภาพงดงามอลังการ ลวดลายส่วนใหญ่มักเป็นมังกรหงส์ แม้จะดูยิ่งใหญ่ แต่กลับดูคร่ำครึไร้ชีวิตชีวา

เจียงเงินอวี้คิด *ให้อย่างไรซำก็ไม้ชอบวังหลวงเอาเสียเลย*

หากตอนที่มิราชโองการลงมา ผู้ที่ถูกเลือกมิใช่พี่สาว แต่เป็นนางเจียงเงินอวี้ก็ไม้รู้จริง ๆ ว่าตนจะใช้ชีวิตที่เหลืออยู่ภายในวังลึกเช่นนี้ได้อย่างไร...โชคดีที่พี่สาวผู้เงินโลกเก่งพอ จึงได้เป็นที่โปรดปราน

คิดมาถึงตรงนี้ ก็ยวบหันหยุดลง ตามมาด้วยเสียงดังมาจากด้านหน้า

---

¹ เครื่องแก้วโบราณชนิดหนึ่งที่เกิดจากศิลปะการหลอมคริสตัลสีที่มีความละเอียดอ่อนซับซ้อน มีความใสแวววาว หลากหลายสีลัน เป็นมรดกทางศิลปวัฒนธรรมของจีนที่มีมานานนับพันปี

“ผู้ที่อยู่ในแก๊วใช้พี่สาวสกุลเจียงหรือไม่”

นางแย้มม่านมองออกไป เห็นใบหน้าแย้มแฉล้มชะงักเข้ามา “อ๊ะ! เป็นพี่เจียงจริง ๆ ด้วย! วันนี้เจ้ามาหาเจียงก๊วยเหริน²หรือ เหตุใดจึงไม่บอกข้าก่อนเล่า หากไม่บังเอิญเจอกันที่นี่ ข้าคงไม่รู้ว่าจะเจ้ามา...”

สาวน้อยพูดเร็วเร็วเหมือนไข่มุกหลุดจากสาย นางอายุประมาณสิบสามสิบสี่ปี รูปร่างยังไม่โตเต็มที่ ใบหน้าธรรมดา ทว่ากิริยาไร้เดียงसान่ารักไร้เล่ห์เหลี่ยม ตรูณีน้อยนางนี้มีใช้ใคร เป็นน้องสาวของปี่หวังคนปัจจุบัน องค์หญิงเจาหลวน

เจียงเงินอวีร์รีบออกจากแก๊ว เตรียมจะยกบกายคารวะ แต่เจาหลวนชิงดึงมือนางไว้ เอ่ยด้วยรอยยิ้ม “ระหว่างข้ากับเจ้าไยต้องมากพิธี ไหน ๆ ก็บังเอิญเจอกันแล้ว ข้าไปหาเจียงก๊วยเหรินกับเจ้าด้วยดีกว่า”

เจียงเงินอวีร์มีหรือจะกล้าปฏิเสธ ทว่าด้านหลังองค์หญิงมีนางกำนัลติดตามสองคน ทั้งไม่มียานพาหนะมาด้วย เกรงว่าแก๊วของตนคงไม่พอให้คนหนึ่งเพิ่ม เจียงเงินอวีร์จึงต้องตัดใจทิ้งแก๊ว ลงเดินเท้า ระหว่างทางก็คุยกันไป สองข้างทางมีนางกำนัลคอยทำความเคารพเป็นระยะ

“เหตุใดองค์หญิงจึงเสด็จมาถึงนี้ได้เพคะ”

“ข้าเพิ่งไปเฝ้าไห้ไฮ้วมาว่าจะไปพบพระเชษฐาที่ตำหนักหน้าก็เผอิญเจอเจ้าเสียก่อน จริงสิ ได้ยินว่าเดือนก่อนพี่สาวปักปัน³ เสียตายที่ข้าไม่ได้ไปร่วมพิธี เราไม่ได้เจอกันมาครึ่งปีแล้ว พี่สาวสวยกว่าที่ข้าจำได้เสียอีก” เจาหลวนพูดถึงตรงนี้ก็รู้สึกสะทอนใจ “บนโลกนี้คงมีแต่เจ้า เป็นหญิงงามอันดับหนึ่งของแคว้นปี่เราที่คู่ควรกับนามเงินอวีร์⁴”

เจียงเงินอวีร์หน้าแดง เอ่ยเสียงเบา “องค์หญิงรับสั่งเช่นนี้ทำให้หม่อมฉันอับอายแล้ว ยังไม่ต้องพูดถึงที่อื่น ลำพังแค่นี้หวังหลวง ความ

²“ก๊วยเหริน” แปลว่า ผู้ทรงเกียรติ คือตำแหน่งหนึ่งของสนม เป็นบาทบริจาริกาชั้นสูงสุด แต่ยังมีฐานะเป็นสามัญชน ไม่ถือว่าเป็นเจ้า สามารถแต่งตั้งก็ได้

³ พิธีซึ่งจัดเมื่อเด็กหญิงอายุครบ 15 ปี เพื่อแสดงว่าเป็นหญิงสาวเต็มตัว พร้อมออกเรือนได้

⁴ ชื่อนี้มีความหมายว่า “มัจฉาจมารี” เป็นคำที่พรรณนาถึงความงามของซีซีอ (ไซซี) หนึ่งในสี่ยอดหญิงงามในประวัติศาสตร์จีน ว่างามจนปลาในน้ำตะลึงลานถึงกับลืมนว่ายน้ำ

สูงศักดิ์ของเซียวหวงโฮ้ว ความสง่างามของจิก้วยผิน⁵ เท่านั้นที่ทั้งทางหม่อมฉันไปไกลโซ ยิ่งไม่ต้องพูดถึง...ซีเหอฟูเหริน นางต่างหากที่เป็นหญิงงามอันดับหนึ่งเลื่องลือไปทั้งสี่แคว้น”

ใบหน้าของเจาหลวนฉายแววเด็ดฉันท์ แค้นเสียนทีหนึ่ง “สนมปีศาจนั้นนะรี เจ้าอย่าพูดถึงนางเลย พูดขึ้นมาแล้วข้าหงุดหงิด นางช่างกลัวฟ้าดินจะไม่วุ่นวายจริง ๆ ไม่เคยอยู่อย่างสงบเสงี่ยม เจ้ารู้หรือไม่ว่าเหตุใดข้าจึงต้องไปพบพระเซษฐาที่ตำหนักหน้า เพราะนางก่อเรื่องอีกแล้ว!”

เจียงเงินอวี๋ชะงักเล็กน้อย ขณะที่ยังมีนง เจาหลวนก็ดึงนางเดินไปทางประตูวิหฺวา ซึ่งไปยังตำหนักจิงหยางที่อยู่ไกลออกไป “นั่น เจ้าดูสิ”

ทอดสายตาม่านเสาหยกสลักลายบนระเบียงชมทัศน เห็นสตรีผู้หนึ่งกำลังคุกเข่าอยู่บนบันไดนอกประตูตำหนัก

สภาพอากาศชุ่มชื้นทำให้บรรยากาศโดยรอบเป็นสีเทาโศก มีเพียงนางที่สวมเสื้อคลุมขนเตียวสีขาवलอด เมื่ออยู่ในสถานที่เช่นนี้ จึงดูขาวเจิดจ้าจนทึมท่งนัยน์ตา ขาวจนสะท้อนวิญญาน

แม้อยู่ไกลจนเห็นหน้าไม่ชัด ทว่าเรือนร่างที่โดดเด่นเช่นนั้นก็ทำให้เจียงเงินอวี๋เดาได้ว่าจะต้องเป็นซีเหอฟูเหรินอย่างไม่ต้องสงสัย

“เหตุใดนางจึงมาคุกเข่าอยู่ที่หน้าตำหนักหรือเพคะ”

มุมปากของเจาหลวนยกสูงขึ้นเล็กน้อย น้ำเสียงดูแคลน “แผนทรมานสังฆารนะสี นางถูกทำให้น้อยเนื้อต่ำใจ เลยอยากเอาคืน”

เจียงเงินอวี๋อึ้งไปเล็กน้อย อตคิดไม่ได้ *ใต้หล้ายังมีคนกล้าทำให้สตรีผู้นี้ได้รับความน้อยเนื้อต่ำใจด้วยหรือ*

นางได้ยินได้ฟังเรื่องของซีเหอฟูเหรินมาไม่น้อย เหตุผลมิใช่ข้ออะไรอื่นเป็นเพราะพี่สาวของนางเห็นสตรีผู้นี้เป็นศัตรูตัวฉกาจ ทั้งยังชิงชิงอีกฝ่ายยิ่งนัก สุกุลเจียงจึงพลอยเห็นซีเหอฟูเหรินเป็นสัตว์ร้ายในน้ำครำ คอยคิดหาวิธีอยู่ตลอดเวลาที่จะกำจัดหินขวางเท้าก่อนนี้อย่างไร

แต่คิดก็ส่วนคิด เพราะไม่เคยมีโอกาสนำสิ่งของมาให้ในเวลาอันซีเหอ-

⁵ “ผิน” คือตำแหน่งสนมเอก “ก้วยผิน” เป็นการยกศักดิ์ฐานะให้สูงขึ้นกว่าระดับ “ผิน” ปกติ ในแต่ละยุคสมัยการแบ่งลำดับชั้นสนมนางในจะแตกต่างกันไป

ฟูเทรินกำลังเป็นที่โปรดปราน ย่อมมีต้นทุนที่จะทำให้หวงดี “ทอดทิ้งสามพัน ปฏิพัทธ์เพียงหนึ่ง”⁶ ถึงขั้นเมื่อรู้ว่าซีเหอฟูเทรินขึ้นชอบแก้วหลิวหลี ฝ่าบาทก็สั่งให้คนสร้างตำหนักหลิวหลีขึ้นมาให้นางโดยเฉพาะ ตั้งแต่กระเบื้องถึง กำแพง ตั้งแต่หน้าต่างถึงบานประตู ทั่วพื้น ราวกัน ล้วนทำจากแก้วหลิวหลี รัศมีแพรวพราว วิจิตรงดงามเป็นที่สุด

ความหรูหราฟุ่มเฟือยเช่นนี้ย่อมทำให้เหล่าขุนนางไม่พอใจ พวกเขายื่นฎีการ้องเรียน ทว่าสตรีที่ถูกร้องเรียนกลับยังทำตัวหยิ่งผยอง ไม่มีความยับยั้งชั่งใจแม้แต่น้อย

“เฮอะ นางจงหองถือดีถึงเพียงนี้ ไม่ซำก็เร็วต้องถูกรรรมตามสนอง คอยให้ฝ่าบาทหมดความสนพระทัยในตัวนาง ลึ้นความโปรดปรานเมื่อใดเถอะ ความมั่งมีศรีสุขที่นางได้รับในวันนี้จะต้องถูกทวงคืนไปที่ละอย่าง”

เจียงเฉินอวี่ยังคงจำสีหน้าเซ่นเซี้ยวเคี้ยวฟันของพี่สาวในยามนั้นได้ อย่างชัดเจน แต่ไม่รู้เพราะเหตุใด พอเห็นสตรีผู้นี้คุกเข่าอยู่หน้าตำหนักท่ามกลางอากาศหนาวจัดในวันนี้ เจียงเฉินอวี่กลับรู้สึกเศร้าสลดใจ

...ที่แห้วหลวงก็มีใช้สถานที่ที่ดีเสียจริง ๆ

“แต่เกรงว่าครั้งนี้คงเอาคืนไม่ได้ ต่อให้คุกเข้าไปก็เปล่าประโยชน์” เจาหลวนเอ่ยอย่างสามสใจ “ไม่รู้ซีเหอฟูเทรินไปล่วงเกินนางเรื่องใด เจาหลวนจึงได้งเกลียดงซึ่งอีกฝ่ายถึงเพียงนี้

เจียงเฉินอวี่หันหลังกลับ “เราไปกันเถอะเพคะ”

“เอ๋? จะไปแล้วหรือ ซ้ำยังดูไม่พอเลย ยากนักกว่าจะได้เห็นคราวเคราะห์ของสนมปีศาจ...” เจาหลวนบ่นอย่างไม่ชอบใจแต่ยังคงเดินตามไปปากก็พูดไม่หยุด “เจ้ารู้หรือไม่ว่าครั้งนี้ผู้ที่นางไปล่วงเกินซำก็คือหวงไฮ่ว”

เจียงเฉินอวี่ตกใจ เอ๋?

พูดถึงเขวียหวงไฮ่ว นางมีชาติกำเนิดสูงส่งยิ่ง เนื่องจากเป็นธิดาของจ่างกงจู่⁷ ในแผ่นดินก่อน จึงมีศักดิ์เป็นลูกพี่ลูกน้องกับโอรสสวรรค์

⁶ เป็นคำกล่าวที่กล่าวถึงจักรพรรดิหมีงเซี่ยวจงแห่งราชวงศ์หมีง ที่มีภรรยาเพียงคนเดียว คือฉางหวงไฮ่ว

⁷ ยศที่โดยทั่วไปแต่งตั้งให้แก่พี่สาวคนโตของจักรพรรดิ หรือให้แก่องค์หญิงที่มีคุณงามความดี น้องสาว หรืออาหญิง

องค์ปัจจุบัน เซวีย์ใหญ่ผู้เป็นบิดาของหวงโไฮ้เป็นทหารมาครั้งก่อนชีวิต ตั้งแต่ ทักษิณจรดลำน้ำ ตั้งแต่อุดรจรดขุนเขา เขาเป็นผู้ทำให้อาณาเขตของแคว้นนี้แผ่ขยายออกไปเป็นเท่าตัว อดีตหวงตี้จึงมอบนาม “แม่ทัพเทพผู้ก้าว”^๑ ให้แก่เขา เซวีย์หวงโไฮ้เป็นคนรักสงบ นิสัยโอบอ้อมอ่อนโยน เมตตาต่อสนมนางในทุกคน จิตใจใฝ่ธรรม มีใครสนใจเรื่องของฝ่ายใน ด้วยเหตุนี้นางจึงไม่เคยมีเรื่องริษยาหึงหวง แล้วครั้งนี้ซีเหอฟูเหรินเกิดไปมีเรื่องล่วงเกินนางได้อย่างไร

ไม่คอยให้นางถาม เจาหลวนก็เล่าออกมาเองอย่างละเอียดยิบ

ที่แท้หวงโไฮ้เพิ่งกลับมาจากไปไหว้พระขอพร ขณะผ่านสะพานอุโมงค์เชื่อม เกิดไปเจอกับรถม้าของซีเหอฟูเหรินเข้า ตามหลักแล้วสนมควรเป็นฝ่ายหลีกทางให้หวงโไฮ้ แต่ซีเหอฟูเหรินกลับไม่ยอม ทั้งสองฝ่ายต่างนั่งกันอยู่เช่นนั้น เดิมด้วยนิสัยของหวงโไฮ้ยอมไม่ถือสา นาง แต่บังเอิญว่าเซวีย์ใหญ่หลานชายวัยเจ็ดขวบของหวงโไฮ้ ผู้ได้รับการเรียกขานว่าเด็กอัจฉริยะอันดับหนึ่งแห่งแคว้นนี้ก็อยู่บนรถด้วย พอเขาเห็นอาหญิงถูกหมิ่นเกียรติก็หัวเราะเสียงเย็น ตวาดออกมาจากในรถ “เป็นแค่นกกระจอก กลับขวัญกล้ามาขวางทางนางหงส์หรือ” กล่าวจบ เขาก็ดึงเส้ม้ามมาจากมือสารถี ฟาดใส่ม้าของซีเหอฟูเหรินอย่างแรงทีหนึ่ง พอม้าเจ็บก็ยกขาหน้าขึ้นทันที ส่งผลให้รถของซีเหอฟูเหรินพลิกตกลงไปในทะเลสาบทั้งรถทั้งคน

เจาหลวนหัวเราะคิกคัก “คิดไม่ถึงจริงๆว่าสนมปีศาจจะมีวันนี้! โอ๊ยเซวีย์ใหญ่น้อยช่างน่ารักนัก ได้ใจคนไปทั้งดวง”

เจียงเหินอวีต้องเฝ้าปากกลั่นหัวเราะ นางเคยได้ยินชื่อเสียงของเซวีย์ใหญ่มาตั้งแต่เมื่อสองปีก่อน

เด็กคนนี้เป็นที่สนใจของชาวเมืองหลวงมาตั้งแต่เกิด เจ็ดปีที่ผ่านมาเขายังโตยิ่งโดดเด่น สามขวบรู้หนังสือ สี่ขวบแต่งกลอนได้ ห้าขวบยิงธนู ล้มเสื่อต่อหน้าพระพักตร์ หกขวบเป็นทูตแคว้นนี้ไปเยือนแคว้นเยียนเยียนหวังเห็นเขาแล้วยังหัวเราะ “แคว้นนี้ไม่มีใครแล้วหรือ จึงได้ส่งเด็กมาเป็นราชทูต” เซวีย์ใหญ่ตอบ “เยียนเปรียบดั่งหยกล้ำค่าในหมู่แคว้นแคว้น

^๑ แปลว่า แม่ทัพเทพพิทักษ์แผ่นดิน

ส่วนกระหม่อมคือหยกล้ำค่าท่ามกลางกลุ่มชน สองสิ่งนี้จึงคู่ควรกัน เช่นนี้ มีสิ่งใดไม่เหมาะสมหรือพะยะค่ะ” เยียนหวังชอบใจยิ่งนัก จึงมอบหยก แกะสลักพันปีชื่อ “ปิงหลี่”⁹ ให้ พลางเอ่ยอย่างทอดถอน “หยกงามเป็นหนึ่ง ในหล้า ย่อมควรค่ากับบุคคลที่โดดเด่นหาได้เทียมเช่นเจ้า”

นับแต่นั้น นายาคุณชายปิงหลี่จึงเป็นที่เลื่องลือไปทั่วทั้งสี่แคว้น¹⁰

เวลานี้เขาออกหน้าแทนหวงโฮ่ว ทำให้ม้าของซีเหอฟูเหรินตกใจ เป็นเหตุให้นางตกลงไปในทะเลสาบในสภาพอ่อนแอจนถึงหนัก ด้วยนิสัย ของซีเหอฟูเหริน นางไม่มีทางวางมือปล่อยให้เรื่องจบลงง่ายๆ เช่นนั้นแน่

“กลัวอะไร” เจาหลวนไม่แยแส “เซวียไฉ่น้อยเป็นแก้วตาดวงใจของ ไทโฮ่ว แม้แต่พระเซษฐาก็ไม่มีทางกล้าทำอะไรเขาหรอก”

ระหว่างที่กำลังคุยกัน พวกนางก็เดินมาถึงตำหนักงยาหนึ่ง บั้วหวัง คนปัจจุบันยังหนุ่มแน่น เพิ่งขึ้นครองราชย์ได้ไม่นาน สนมนางในตำหนักหลัง จึงมีไม่ถึงร้อยคน ถัดจากหวงโฮ่วลงไปคือสามภรรยาเอก ได้แก่ กุ้ยผิน ฟูเหริน กุ้ยเหริน สามตำแหน่ง แยกกันพำนักอยู่ที่ตำหนักสวนแจ๋อ ตำหนัก เป่าหว่า และตำหนักงยาหนึ่งตามลำดับ ถัดลงไปคือเก้าสนมชั้นผิน¹¹ เหม่ยเหริน และไฉเหริน ทว่าก็เป็นเพียงตำแหน่งลอยๆ ยังไม่เคยมีการ แต่งตั้งอย่างแท้จริง พี่สาวของนาง เจียงฮว่าเยวี่ ได้รับแต่งตั้งเป็นกุ้ยเหริน พำนักอยู่ที่ตำหนักงยาหนึ่ง

เทียบกับตำหนักเป่าหว่าซึ่งเป็นตำหนักแก้วหลิพลีอันตระการตาแล้ว ตำหนักงยาหนึ่งดูเรียบง่ายกว่ามาก หน้าเรือนปลูกต้นลำเหมยสามต้น ดอก สีเหลืองขนลุกท่านบานสะพรั่งอย่างเงิบสงบ นางก้านัลที่อยู่หน้าระเบียง รีบออกมาต้อนรับ ยอบกายการระพลางรับเสื้อคลุมไป “กุ้ยเหรินกำลังบ่นถึง อยู่เลยเจ้าค่ะ ว่าเหตุใดคุณหนูจึงยังไม่มาเสียที”

“อาการป่วยของพี่สาวดีขึ้นหรือไม่”

“ดีขึ้นเยอะแล้วเจ้าค่ะ เพียงแต่ไม่ค่อยมีเรี่ยวแรง จึงไม่เอ่ยมากลุก ขึ้นมาเดินเหิน รีบเข้าไปข้างในก่อนเถิดเจ้าค่ะ” นางก้านัลแหวกผ้าม่าน

⁹ แปลว่า ผลึกแก้วน้ำแข็ง

¹⁰ อ้างอิงจาก *สำนวนลุ่มแคว้น : ลิขิตลายหงส์* บทที่ 13

¹¹ “จิวผิน” คือ เก้าสนมเอก แบ่งตามลำดับชั้น

นำทั้งสองเข้าไปด้านใน ภายในห้อง สตรีคนหนึ่งนั่งอยู่ในกองผ้านุ่ม กำลังกินยาจากมือนางกำนัล คิ้วตาเรียวงาม ผิวพรรณผุดผ่อง รูปร่างงาม สะคราญยิ่งนัก

เจ้าหลวนสูดจมูกพุดพิด ถามอย่างสงสัยใคร่รู้ “ยานี้ทำจากอะไรหรือ หอมจริง! ขอข้าชิมบ้างสิ”

เจียงฮว่าเยวี่ยิ้มบางๆ “องค์หญิงรับสั่งเหลวไหลอีกแล้ว ยาจะกินส่งเดชได้อย่างไรเพคะ”

เจ้าหลวนก้าวออกไปคว้ามือนางแกว่งไปมา น้ำเสียงออกอ่อน “ข้าถึงว่า ว่าเหตุใดกลิ่นกายก๊วยเหรินจึงได้หอมนัก ที่แท้เป็นเพราะกินยานี้ นี่เอง ก๊วยเหรินมีของดีซ่อนไว้ ไม่ยอมให้ข้าบ้าง”

เจียงฮว่าเยวี่ไม่รู้จักหัวเราะหรือร้องไห้ดี นางหันไปเอ่ยกับน้องสาว “เจ้าพาตัวตกลงมาด้วยทำไม” เจียงเฉินอวี๋ไม่ปากกลิ้นยิ้ม ไม่ตอบอะไร คิดในใจว่า สมแล้วที่เป็นพี่สาว แม้แต่องค์หญิงก็ยังเอาอยู่ เทียบกันแล้ว ซื่อเหอฟูเหรินสู้ไม่ได้เลยจริง ๆ

เจ้าหลวนเล่าเรื่องที่ซื่อเหอฟูเหรินตกทะเลสาบอย่างออกรสออกชาติ ข้าอีกครั้ง พี่สาวฟังแล้วโอบหน้าฉายแววประหลาดใจ “ซื่อเหอฟูเหรินคุกเข่าอยู่หน้าตำหนักหรือ”

“ใช่สิ คาดว่าตอนนี้ก็ยังคุกเข่าอยู่ที่นั่น”

เพิ่งคุยถึงตรงนี้ นางกำนัลคนหนึ่งรีบร้อนมาขอพบ พอเข้ามา นางก็โหม่ตัวกระซิบข้างหูเจ้าหลวน สีหน้าของเจ้าหลวนเปลี่ยนไปทันที “ว่าอย่างไรนะ เจ้าพูดจริงหรือ”

เจียงฮว่าเยวี่อดถามไม่ได้ “เกิดอะไรขึ้นหรือเพคะ”

เจ้าหลวนเดินผางทันที “จบกันๆ ข้าว่าแล้วว่านางสนมปีศาจนั้นทำได้ทุกอย่าง เดิมคิดว่าครั้งนี้นางต้องถึงคราวเคราะห์แน่ คิดไม่ถึงว่านางยังมีลูกไม้ซ่อนไว้ คราวนี้แน่แน่!”

เจียงฮว่าเยวี่กับเจียงเฉินอวี๋แลกเปลี่ยนสายตากัน เจียงฮว่าเยวี่เอ่ยเสียงนุ่ม “องค์หญิงอย่าเพิ่งร้อนพระทัย ค่อยๆ เล่ามาก่อน เกิดเรื่องอะไรขึ้นเพคะ”

“ที่แคว้นนี้ซื่อเหอฟูเหรินอัญเชิญราชโองการออกจากวังไปทำธุระ”

ทันทีที่คำพูดนี้เอ่ยออกมา ไม่เพียงเงาหลวน แม้แต่เจียงฮว่าเยร์ยังหน้าเปลี่ยนสี “อะไรนะ ราชโองการ?”

“พระเชษฐามีพระประสงค์จะแต่งตั้งไซวเวิงเหยียนรู่ยเป็นพระอาจารย์เหยียนรู่ยเคยเป็นอาจารย์ของบิดาสนมปีศาจสมัยที่ยังมีชีวิตอยู่ ด้วยเหตุนี้สนมปีศาจจึงอัญเชิญราชโองการแต่งตั้งไปให้เขาด้วยตนเอง ไม่คิดว่าจะเจอกับหวงโเฮ้วที่สะพานอุโมงค์เชื่อม และถูกเขวียไฉน๋อโยใช้แส้ฟาดจนตกทะเลสาบ...”

เจียงฮว่าเยร์ถอนหายใจเบาๆ “หากเป็นนยามปกติคงไม่เป็นไร แต่มีราชโองการอยู่ด้วย ราชโองการเป็นตัวแทนของฝ่าบาท เท่ากับล่วงเกินเบื้องสูง มีโทษถึงประหารชีวิต”

“อื้อๆๆ เช่นนี้จะทำอย่างไรดี ข้าก็ว่าเหตุใดนางจึงเอาแต่คุกเข่าอยู่หน้าตำหนัก ตามปกติพระเชษฐาน่าจะปัดพระทัยออกมาประคองนางด้วยพระองค์เองนานแล้ว เกรงว่าตอนนี้พระเชษฐาก็คงไม่รู้ว่าควรทำอะไรจึงได้แต่ยื้อเวลา ไม่ยอมให้เข้าเฝ้า ไม่ได้การ เรื่องนี้ข้าจะดูอยู่เฉยๆไม่ได้ ข้าต้องไปหาพระเชษฐานี้ ดูว่าควรแก้ปัญหาอย่างไร” เงาหลวนเอ่ยพลางจากไปอย่างรีบร้อน

เจียงฮว่าเยร์คว้ามือน้องสาว ลูกซันยิ่น “ไป เราไปด้วยกัน”

เจียงเจินอวีร์รีบดึงนางไว้ เอ่ยเสียงเบา “พี่สาว เรื่องนี้จะเป็นเช่นใดก็สุดรู้ เลี่ยงไว้ก่อนมิดีกว่าหรือ”

เจียงฮว่าเยร์ยิ้มบางๆ ใช้นิ้วจิ้มหน้าผากนาง “เจ้าจะไปเข้าใจอะไรก็เพราะไม่รู้ว่าจะเป็นอย่างใด ถึงได้เป็นโอกาสเหมาะอย่างไรเล่า” นางสั่งให้คนช่วยเปลี่ยนเสื้อผ้า หวีผมแต่งตัวอย่างง่ายๆ ก่อนออกไปยังตำหนักเอนแพย ที่ประทับของหวงโเฮ้ว คิดไม่ถึงว่าระหว่างทางจะได้ยินคนพูดกันว่าหวงโเฮ้วรูดไปที่ตำหนักจิ้งหยางแล้ว พวกนางจึงเปลี่ยนไปที่ตำหนักจิ้งหยางแทน

เพิ่งจะพ้นประตูวิหุวาก็เห็นคนมากมายยืนรออยู่หน้าตำหนักเต็มไปหมดที่แท่นบรรดาสนมแต่ละตำหนักต่างรีบเร่งมาที่นี่แล้ว พวกนางกำนัลกำลังประคองหวงโเฮ้วซึ่งมีสีหน้าซีดเผือดไว้ เงาหลวนยืนอยู่ข้างๆ พลังมองไปยัง

ซีเหอฟูเหรินที่ยังคุกเข่าอยู่บนพื้นด้วยสายตาโกรธเกรี้ยว เจียงเงินอวี่มองดูอย่างละเอียด แต่ไม่เห็นจิกุ้ยผินผู้งามสง่าคนนั้น ก็รู้สึกผิดหวังเล็กน้อย

เห็นเพียงหลังวงกงหัวหน้าชั้นที่ค่อมเอวอยู่ตรงหน้าซีเหอฟูเหริน เก๋ยกล่อมด้วยน้ำเสียงนุ่มนวล “...ฟูเหริน ร่างกายท่านสูงส่งล้ำค่า มาตากอากาศหนาวในวันที่หนาวจัดเช่นนี้ไม่ดีเลย ได้โปรดลุกขึ้นเถิด...”

เจียงเงินอวี๋เดินตามพี่สาวไป ใบหน้าของซีเหอฟูเหรินที่ดูเลือนรางค่อยๆ ชัดขึ้น ความงามดูจางหายไปเค้าโครงอ่อนช้อยเริ่มแต่งแต้มสีสันจนเจิดฉายสวยงามเด่น

นิ้วเรียวยาวคือทิวเขาไกลกลางสายหมอกจาง สองเนตรคือปีกไทวาระพือดั่งมีชีวิต เรือนร่างลงลายเส้นด้วยหยาดน้ำฝน ริมฝีปากสีกลีบดอกไม้ฉ่ำน้ำค้าง...คือภาพที่ปรากฏอยู่เบื้องหน้า

ช่วงขณะแรกยังเป็นสีชาวราบเรียบ ทว่าจิตใจต่อมากลับมีสีสันเจิดจรัสจนพร่าตา

ช่วงขณะนั้นคล้ายมีมือที่มองไม่เห็นโบกผ่านตรงหน้านาง ทำให้ภาพพร่าเลือนพลันเปลี่ยนเป็นแจ่มชัด โลกมนุษย์ที่มีแต่สีขาวดำพลันสดใสเสน่ห์ตรึงใจและความวิไลตระการตาที่ไม่อาจบรรยายออกมาเป็นคำพูดทำให้เกิดความหวั่นไหวในรูปโฉมของสตรีนางนี้

เจียงเงินอวี๋สะท้อนไปทั้งร่าง เกือบลืมนึกไปว่าตนอยู่ที่ใด

ตั้งแต่เล็กจนโต คำที่นางมักได้ยินบ่อยที่สุดคือคำว่า “งาม” ทุกคนที่ได้พบนางล้วนอุทานไม่ขาดปากว่า “ธิดาคนเล็กสกุลเจียงช่างงามจริง” บ้างละ “อา นี่คงจะเป็นเงินอวี๋กระมัง ชื่อช่างสมตัวนัก งามปานวาด ไม่รู้ว่าสั่งสมบุญกุศลมากี่ภพกี่ชาติ” บ้างละ

ครู่ก่อนหน้าี้ เจาหลวนก็เพิ่งจะชื่นชมความงามของนางอยู่หยกๆ ยกย่องนางเป็นหญิงงามอันดับหนึ่งแห่งแคว้นนี้ แม้นางจะปฏิเสธทันทีอย่างถ่อมตัว แต่หากจะบอกว่าไม่รู้สึกรูมใจเลยย่อมเป็นไปได้

ทว่าช่วงขณะนั้น แวบแรกที่ได้เห็นรูปโฉมของซีเหอฟูเหรินด้วยตาตนเอง เจียงเงินอวี๋ราวกับถูกน้ำเย็นจัดราดศีรษะ รู้สึกเย็นวาบตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า

สตรีผู้นี้ สตรีผู้นี้...เสน่ห์ตราตรึงนี้ ความงามตระการนำหลงใหลนี้

โหมวิไลสะกดใจนี้!

เหตุใดนางจึงเป็นที่สุดของทั้งหมดนี้ได้

เจียงเจินอวี๋พลันรู้สึกอับอายในความด้อยกว่าของตนเอง

ได้ยินเสียงหลั่งกวง “ฟูเหริน ร่างกายท่านอ่อนแอมาแต่ไหนแต่ไร คุณเขานาน ๆ เช่นนี้ ภายหน้าหากเจ็บป่วยเรื้อรังขึ้นมาจะอย่างไร ขอท่านได้โปรดเห็นใจบ้างเถาที่ต้องมาขึ้นอยู่กับเพื่อนท่านนาน ๆ ด้วยเถิด หากท่านไม่ยอมมลุก ฝ่าบาทย่อมไม่ทรงยอมให้บ่าวเฝ้ากลับไปเช่นกัน...”

ในที่ที่สุดซีเหอจึงเอ่ยปาก “หม่อมฉันบกพร่องต่อหน้าที่ ไม่อาจรักษาราชโองการเอาไว้ได้ รู้สึกละอายใจต่อฝ่าบาท ต่อให้ตายหมื่นครั้งก็ไม่สาสม จึงมาทูลขอให้ฝ่าบาทโปรดลงพระอาญา”

เสียงของนางมีเอกลักษณ์ ในความใสกระจ่างติดกระด้างนั้นเจือความเนิบเนื่อยทรงเสน่ห์ หางเสียงมีความเด็ดขาดทว่าอ้อยอิ่ง

“ไอ้เหยา ฟูเหรินของบ่าว ฝ่าบาทจะตัดพระทัยลงพระอาญาท่านได้อย่างไร ขนาดคุกเข่า พระองค์ยังทรงทนให้ท่านคุกเข่าไม่ได้ ถึงได้มีพระบัญชาให้บ่าวเฝ้าออกมารับท่านเข้าไปข้างในมิใช่หรือ ท่านรีบลุกขึ้นเถิด...”

“หากฝ่าบาทไม่ลงพระอาญา หม่อมฉันจะไม่ลุกขึ้น” น้ำเสียงราบเรียบ ทว่ากลับทำให้ผู้คนสัมผัสได้ถึงความดั่งต้นเหนื่อสามัญ ซีเหอจึงตรงไปข้างหน้าราวกับมองไม่เห็นผู้ใด มุมปากยกสูงขึ้นเล็กน้อย เป็นรอยยิ้มดี้อันและเกียจคร้าน

เวลานี้ แม้แต่กวงยังทำอะไรไม่ได้ เพราะท่าที่เช่นนี้ของนางบ่งชี้ว่า ตราบใดที่ยังไม่ได้รับคำตอบจะไม่ยอมเลิกเถา แม้จะบอกให้ลงโทษนาง แต่คนที่นางอยากเล่นงานจริง ๆ มิใช่เขวีย์ไฉ่หรือ หรือหากจะบอกว่านางจงใจเล่นงานเขวีย์ไฉ่ นั้นย่อมเท่ากับพุ่งเป้าไปที่หวงไฮ่ผู้มีไฉ่หรือ

เนื่องจากมีประเด็นราชโองการตกน้ำ ทำให้นางคิดว่าโอกาสงามนี้มาได้ มองไปทางหวงไฮ่ สีหน้าของนางซีดเผือดยิ่งกว่า สุดท้ายเพียงยิ้มเศร้า คุณเขาลงท่ามกลางเสียงร้องอุทานของนางก้านลอบตัว โดยเฉพาะเงาหลวน นางรีบยื่นมือไปประคองหวงไฮ่ น้ำเสียงร้อนรน “พระเชษฐาธิทรงทำอะไร”

เซียวหวงโฉบมองไปทางซีเหอ เอ่ยเสียงหนักแน่น “หลานชายหม่อมฉัน คือรุ่นจ่องหอง ล่วงละเมิดราชโองการ เป็นเพราะหม่อมฉันด้อยการอบรม หากฝ่าบาทจะลงพระอาญา ขอทรงลงที่หม่อมฉัน เสียโฉมยิ่งเล็กน้อย...” พุดมาถึงตรงนี้ นางก็สะอื้นจนเอ่ยคำว่า “ไม่รู้ความ” ไม่ออก

เงาหลานได้ยินก็ยิ่งโกรธจัด นางถลึงตาใส่ซีเหออย่างดุตัน ทว่าซีเหอ ยังคงมองตรงไปข้างหน้า ใบหน้านางล้าเต็มไปด้วยแววเยาะหยัน ไม่แม้แต่ จะเห็นหวงโฉบอยู่ในสายตา

เจียงเฉินอวี๋ลอบตกใจ อุดคึดไม่ได้ว่าสิ่งใดทำให้นางยโสโอหังได้ถึงเพียงนี้

ได้ยินว่าซีเหอฟูเหรินเกิดในตลาด บิดาชื่อเยี่ยหฺร่าน เป็นบัณฑิต สอบตก มารดาคือฟางซื่อ¹² เป็นแม่ค้าขายบะหมี่हाเลียงชีวิต อาศัยว่ามีฝีมือในการทำบะหมี่จึงมีชื่อเสียงเป็นที่รู้จัก ไชวเวิงเหยียนรุ่มถูกใจบะหมี่ของนางจึงยอมรับศิษย์ไม่เอาไหนอย่างเยี่ยหฺร่าน ภายหลังไม่รู้ว่าเป็นเยี่ยหฺร่าน ไปทำเช่นไรถึงได้กลายเป็นหมื่นเค่อ¹³ ของฉีอ้าวโหว¹⁴ แม้กระนั้นความสามารถ ก็ยังอยู่ในระดับสามัญ วัน ๆ เอาแต่ต้มสุราหลับอูด ฟางซื่อทนไม่ไหวจึง จบชีวิตตนเอง เยี่ยหฺร่านไม่เพียงไม่ล้าหนักซ้ำยังหนักข้อ ชายบุตรสาวของตน ให้นำหน้าคำมธุระย์เพื่อเอาเงินไปใช้หนี้ ซีเหอจึงถูกซื้อตัวเข้าวังมาเช่นนี้ หลังจากนางเข้าวัง เยี่ยหฺร่านต้มสุราเมามายจนพลัดตกน้ำเสียชีวิต นับจากนั้น ซีเหอก็กลายเป็นคนไร้ญาติขาดมิตรโดยแท้จริง

แม้สตรีไร้กำพืดเช่นนี้จะอาศัยรูปโฉมเลิศล้ำจนเป็นที่โปรดปราน ชั่วระยะหนึ่ง แต่ความโปรดปรานของกษัตริย์ยากนักที่จะยาวนาน แล้วเหตุใด นางจึงกล้าทำตัวกำเริบเสิบสาน ต้อนผู้อื่นจนมุมถึงเพียงนี้ จะไม่ยอมเหลือ

---

¹² คำว่า “ซื่อ” หมายถึง สกูล โดยทั่วไปใช้ต่อท้ายแซ่ของหญิงที่ออกเรือนแล้ว เป็นธรรมเนียมการเรียกสตรีที่ออกเรือน เพื่อให้รู้ว่าเป็นสตรีที่แต่งงานจากสกูลใด และบางครั้งจะมีการวางแซ่ของฝ่ายสามีด้านหน้าแซ่ของฝ่ายหญิงด้วย เพื่อระบุให้ชัดเจนยิ่งขึ้นว่าสตรีผู้นั้นแต่งงานจากสกูลใด

¹³ เรียกบัณฑิตหรือผู้มีความสามารถที่ได้รับการอุปถัมภ์จากคนใหญ่คนโต เป็นลักษณะการเลี้ยงคนเก่งไว้ใช้งาน สร้างเสริมบารมีและอำนาจให้ตนเอง

¹⁴ “โหว” คือบรรดาศักดิ์ของเชื้อพระวงศ์และขุนนางลำดับที่ 3 จากหกลำดับ อันได้แก่ หวัง กง โหว บี้ว จื่อ หาน

ทางถอยให้ตนเองเลยเขียวหรือ

ในสายตาของเจียงเจินอวี่ผู้ได้รับการอบรมให้มีคุณงามความดี นอบน้อมถ่อมตน รู้รักรู้ถอย นี่เป็นเรื่องน่าเหลือเชื่อยิ่งนัก นางมองซีเหอ-พูเหรินที่อยู่ห่างออกไปลึกกว่าก้าวด้วยหัวใจเต้นระทึก

ภายในตำหนักจึงหยางยังคงเงียบสงบ

นอกตำหนักจึงหยาง แต่ละคนล้วนมีสีหน้าท่าที่แตกต่างกันไป

ฟ้าหม่นลงเรื่อยๆ ลมหนาวพัดมาเป็นระลอกถี่ขึ้น ไม่รู้ว่านางกำนัล คนใดร้องว่า “อา หิมะตกแล้ว!”

เจียงเจินอวี่เงยหน้าขึ้น พบว่าปุยหิมะโปรยปรายลงมา

สภาพอากาศเช่นนี้ แม้แต่เย็นยังลำบาก หนาวจนมือเท้าแข็ง ยิ่งไม่ต้องพูดถึงการคุกเข่า เส้นผมของซีเหอพูเหรินจับละอองเกล็ดน้ำแข็ง หรือจะบอกว่าหลังจากตกน้ำ นางก็ตรงดิ่งมาที่นั่นที่หิ้งที่ผมยังไม่แห้ง?

หลังกงกัณฑ์ไปสั่งการ ชั้นที่น้อยคนหนึ่งส่งร้อมมาให้อย่างรวดเร็ว เขากางร่มเหนือศีรษะซีเหอพูเหรินปลางอ้วนนอน “พูเหริน ท่านดูสิ หิมะตกแล้ว อีกไม่นานก็จะมืดค่ำ ท่านคุกเขามาหนึ่งชั่วยาม ต่อให้ร่างกาย ทำจากเหล็กก็ทนไม่ไหว บ่าวเฒ่าขอรับรอง ได้โปรดลุกขึ้นเถิด”

ซีเหอไม่ขยับ

ทางด้านนี้ เจาหลวนก็เกลี้ยกล่อมหวงโเฮว “พระเซซซุนนี่ เรื่องนี้มิใช่ ความผิดของท่าน จะคุกเข่าไปเพื่อสิ่งใด ในเมื่อนางมีราชโองการอยู่กับตัว เหตุใดจึงไม่รีบบอก ผู้ไม่รู้ยอมไม่ผิด ว่ากันตามกฎหมายแล้ว สนสมควรเป็นฝ่าย เปิดทางให้หวงโเฮว พระเซซซุนนี่ ท่านกับเซวียไฉ่ไม่ผิดเลย!”

เซวียหวงโเฮวยิ้มขึ้น ยังคงไม่ยอมลุกขึ้น

จึงกลายเป็นภาพที่ทั้งสองฝ่ายต่างนิ่ง

การที่บ่หวังริ้วไม่ยอมแสดงท่าที ทำให้เรื่องนี้ไม่ยุติ พลันเสียงหนึ่ง ดังมาแต่ไกล “เซวียไฉ่ล่วงละเมิดราชโองการ ขอน้อมรับผิด...”

ทุกคนเงยหน้าขึ้น เห็นเด็กชายอายุเจ็ดขวบรีบรุดมา พอถึงหน้า ตำหนัก เขาปรายตามองซีเหออย่างเย็นชา ก่อนจะคุกเข่าเสียงดังตึกข้างกาย นาง

คราวนี้สถานการณ์ยิ่งวุ่นวายหนัก เจาหลวนรีบก้าวออกไปดึงตัวเขา

ลูกขึ้น “เซวียไฉ่น้อย เจ้าทำอะไร รีบลูกขึ้น”

เซวียไฉ่นั้นศิระะ ใบหน้าเนียนดุจหยกสลักเปี่ยมไปด้วยความดั่งดินดวงตาสีดำวาวดูไข่มุกจ้องตรงไปที่ประตูตำหนัก เอ่ยเสียงดั่งขึ้น “ผู้ใดทำผู้นั้นรับ ข้าเป็นคนตีฆ่า ทำร้ายคน อาหึงไม่ได้เกี่ยวข้องด้วย ขอฝ่าบาททรงเห็นแก่ที่สกุลเซวียแม่ไม่มีความดีแต่ก็มีความชอบ อย่าได้ทรงเอาความผู้อื่น ขอให้ลงพระอาญากระหม่อมเพียงผู้เดียว เซวียไฉ่ขอบพระทัย!” เอ่ยจบ เขาก็ไขกัศิระะกับพื้นดังตึก ๆ ๆ

บันไดหยกขาวเนียนเยียบเสียดกระดูก เด็กน้อยไขกัศิระะครั้งแล้วครั้งเล่าจนหน้าผากแตก เลือดไหลรินลงมาช้า ๆ บดบังใบหน้าหล่อเหลาดงงาม ดูแล้วน่าเวทนายิ่งนัก

เซวียไฉ่เป็นเด็กน่ารักน่าเอ็นดูมาแต่ไหนแต่ไร ยามนี้การที่เขาต้องโทษเช่นนี้ ทำให้หลายคนเห็นแล้วปวดใจอย่างมาก และยังโกรธแค้นซีเหอที่ไม่ยอมละเว้นแม่แต่เด็กตัวเล็ก ๆ คนหนึ่ง ส่วนซีเหอซึ่งคุกเข่าอยู่ใกล้ตัวเขาเห็นเซวียไฉ่ไขกัศิระะแล้ว สายตาพลันฉายแววปริดา เหมือนกำลังชมเรื่องสนุก สุดท้ายนางยิ้มบาง ๆ คล้ายกำลังเยาะหยันและพึงพอใจ ทั้งยังทำเหมือนตนไม่เกี่ยวข้องกับเรื่องนี้

เสียงหัวเราะของนางทำให้แววตาของเซวียไฉ่เปลี่ยนไปทันควัน เขาหันไปมองนางด้วยแววตาซับซ้อนก่อนลุกขึ้นยืนช้า ๆ “เซวียไฉ่เข้าใจแล้ว เซวียไฉ่ขอใช้ความตาย ถิ่นความบริสุทธิ์ให้วงศ์ตระกูล” กล่าวจบ เขาก็พุ่งศิระะเข้าหาราวกันที่อยู่ด้านข้าง

เสียงหวีดร้องดังระงม

โชคดีที่แม่หลังกงจะอายุมากแล้ว แต่ยังคงว่องไว เขาตะครุบตัวเซวียไฉ่ไว้ได้ทันท่วงที ด้วยเหตุนี้แม่เซวียไฉ่จะศิระะกระแทกแผ่นดินลา แต่ก็เพียงแค่มดสติไป

เซวียหวงโง้วขวัญเสีย สองขาอ่อนยวบแทบทรุด แต่ได้เหล่านางกำนัลที่อยู่ข้าง ๆ ช่วยปლობ ตามหลักเมื่อเกิดเรื่องวุ่นวายเช่นนั้น บั้วหวังไม่น่าจะทนมองดูอยู่เฉย ๆ ทว่าภายในตำหนักกลับยังคงเงียบกริบ ไม่มีความเคลื่อนไหวใดๆ

เหตุใดจึงเป็นเช่นนี้ เสียงเงินนอว้อดรู้สึกแปลกใจไม่ได้ จังหวะนี้เอง

มีข้าหลวงคนหนึ่งวิ่งขึ้นบันไดมาอย่างรีบร้อน เขาตะโกนรายงานเสียงดัง
“ทูลฝ่าบาท จี้อ้าวโหวมาถึงแล้ว เวลานี้รอเข้าเฝ้าอยู่นอกประตูพะยะค่ะ”

มีเสียงดังมาจากในตำหนัก “เข้ามา” น้ำเสียงเสนาหูกเหมือนเม็ดเงิน
ที่ไหลไปตามเส้นไหม นำหลงไหลอย่างยิ่ง

ตอนนี้เอง ทุกคนจึงได้เข้าใจว่าสาเหตุที่ฝ่าบาทหรือ ไม่ยอมทำสิ่งใด
เป็นเพราะกำลังคอยคุณชาย ขอเพียงคุณชายมาถึง ย่อมไม่มีปัญหาใดใน
ใต้หล้าที่เขาแก้ไขไม่ได้ ใบหน้าของทุกคนฉายแววยินดี โดยเฉพาะอย่างยิ่ง
เจียงเจินอวี่ ชั่วขณะนั้น หัวใจนางราวกับมีดวงน้อยวิ้งชนวนวาย ไม่รู้ว่า
จะเอามือเท้าไปวางไว้ที่ใด

จี้อ้าวโหว จี้อิง

น้องชายแท้ๆ ของจี๋กั๋วผิน เชื่อพระวงศ์ชั้นหนึ่ง แดกฉานทกศาสตร์¹⁵
เพียบพร้อมแก้ทุกชะ อายุยังน้อยแต่ชื่อเสียงเลื่องลือ เป็นที่ชื่นชมของอดีต
หวงตั้งจนประธานสมณนามว่า “จี้อ้าว”

“จี้อ้าว” สองอักษรนี้ เดิมมาจากหนังสือ *รวมบทกวีเว่ยเฟิง*¹⁶ ก่อน
ที่ว่า “คิ่งน้ำจี้อ้าว ซ่อมพรราวต้นไผ่ บันชิตเลิศอำไพ พากเพียรศึกษา
เพียบพร้อมจรรรยา”

เจียงเจินอวี่เคยเห็นเขาไกลๆ ในงานเลี้ยงของบิดา นับแต่บัดนั้น นาง
ก็ไม่เคยลืม ยามนี้ได้ยินว่าเขามา นางก็ทั้งชื่นอายและคาดหวัง สายตา
คอยจดจ้องจนเห็นชายหนุ่มชุดขาวคนหนึ่งเดินตามข้าหลวงเข้ามาทางประตู
อวี่หฺวา

ความมืดมรอบด้านพลันสลายไป

มีเพียงคนผู้นั้นที่เดินช้าๆ ทีละก้าวอย่างสุขุม ราวกับรัศมีเรืองรอง
ที่เดินทางข้ามมาจากอดีตกาล

ประหนึ่งทุ่งหญ้าอันไพศาล พ่างมาภาพันหลี่

ประหนึ่งเขาสูงวิเวกดี หิมะมีขาวปลอดทอดยาว...

¹⁵ ความรู้และความสามารถ 6 ประการของบุรุษ ได้แก่ มารยาทพิธีการ คีตดนตรี ยิงธนู
ขับรถศึก เขียนอักษร วิชาคำนวณ

¹⁶ อยู่ในคัมภีร์ *ซือจิง* โดยคำว่า “จี้อ้าว” ดังเดิมตามที่ปรากฏในคัมภีร์ จะอ่านออกเสียงว่า
“จี้อวี่”

ลีตำราวมัก ลีชาวอุยกูร์ นอกจากนั้นก็ไม่มีลีอื่นใดอีก

เรียบง่าย โสฬิสลูห์ แต่กลับสิ้นสะเทือนวิญญาณ

คุณชายจีอิง

เป็นเขา เป็นเขาจริง ๆ ข้าได้พบเขาอีกครั้งแล้ว

มือของเจียงเฉินอวี่ที่อยู่ในแขนเสื้อค่อย ๆ กำแน่นขึ้น เมื่อวานมารดา
ยังเอ่ยยิ้ม ๆ “ด้วยรูปโฉมของเฉินอวี่บ้านเรา คิด ๆ ดูแล้ว ในแคว้นเราคง
มีเพียงคุณชายอิงแห่งสกุลจีที่ีเหมาะสมคู่ควร สกุลเจียงเราพร้อมกับสกุลเซวีย
และจีสองตระกูล เป็นสามตระกูลขุนนางใหญ่แห่งแคว้นนี้ คักดีฐานะเสมอกัน
เฉินอวี่ ลูกเห็นว่อย่างไร”

ตอนนั้นพี่สะใภ้ที่อยู่ข้าง ๆ ยังช่วยพูดด้วยว่า “ฉีอ้าวโหวมีเสน่ห์เพียงใด
สตรีวัยออกเรือนทั่วทั้งเมืองหลวงมีคนใดบ้างที่ไม่ค่อยจ้องเขาตาเป็นมัน
เฉินอวี่ นี่เป็นการแต่งงานที่ยอดเยี่ยมจริง ๆ ขอเพียงเจ้าพยักหน้า เราจะไป
เจรจาเรื่องแต่งงาน ต้องรีบดำเนินการเสียแต่เนิ่น ๆ หาไม่แล้ว ผ่านไปอีก
สองสามปี องค์กรหญิงเงาหลวงเจริญชันษา เจ้าย่อมไม่มีโอกาส”

บัดนั้นนางกำลังเฝ้ามองชายหนุ่มที่มีแนวโน้มจะมาเป็นสามีของตนด้วย
ความรู้สึกเหมือนหัวใจถูกจุ่มลงไป ในสีย้อม ลีสิ้นเริ่มแทรกซึมแผ่ขยาย
ออกไปช้า ๆ

จีอิงเดินขึ้นบันได ผ่านข้างกายซีเหอ ตามข้าหลวงเข้าไปในตำหนัก
จิงหยาง ซีเหอก้มหน้าอยู่ตลอดจนกระทั่งประตูตำหนักปิดลง นางจิงเสยหน้า
ขึ้นอีกครั้ง ดวงตาตาสนิหกล้ำดูจัญญณ์เป็นประกายเข้มขึ้น ยากแยกแยะ
ได้ว่ากำลังสุขหรือเศร้า ดูระคนปนเปงจนมองไม่ออก

จีอิงเข้าไปข้างในประมาณหนึ่งถ้วยชา¹⁷ หลังกงก็ออกมาประกาศ
“ฝ่าบาทมีรับสั่งให้ทรงโห้วเข้าเฝ้า”

เซวียหวงโห้วหันไปมองซีเหอแวบหนึ่งก่อนลุกขึ้นเดินเข้าไปด้วยความ
ประหม่า

---

¹⁷ คือช่วงเวลาที่ยังร้อนจนกระทั่งจับหมดถ้วย ใช้เบรียบถึงช่วงเวลาที่ยืนนาน บางตำรา
เทียบว่าประมาณ 10-15 นาที

หลังจากเข้ามาในตำหนัก เขวียหวงโเฮ้วเห็นแพทย์หลวงกำลังใส่ยาให้เขวียไฉ่ มีหวงตีกับจิ้งยีนเฝ้าอยู่ข้างๆ นางรีบคุกเข่าลง “หม่อมฉันย่อหย่อนการอบรมหลานชาย ขอฝ่าบาทหลงพระอาญา”

หวงตีหันมามิ่มน้อยๆ “ลูกขึ้นเถิด”

แสงสว่างส่องจับใบหน้าเขา เจาอิน ประมุขแห่งแคว้นปีคนปัจจุบันเป็นชายหนุ่มที่มีรูปร่างหน้าตาหล่อเหลาเป็นที่สุด ดวงตาโค้งคล้ายยิ้มคล้ายไม่ยิ้ม แต่เขวียหวงโเฮ้วรู้ว่าสีหน้าอารมณ์ดีเช่นนี้เป็นเพียงภาพลวงตา เพราะหวงตีหนุ่มแซ่จี้ผู้นี้มีนิสัยโหดเหี้ยมอำมหิตจนขึ้นชื่อลือชา

นางเข้าไปข้างเตียงอย่างกระวนกระวาย น้ำเสียงร้อนรน “หม่อมหลวงหลานชายข้าอาการสาหัสหรือไม่”

แพทย์หลวงจับชีพจรของเขวียไฉ่เรียบร้อยแล้วจึงหันมาทำความเคารพ “พูลฝ่าบาทและหวงโเฮ้ว คุณชายเขวียมิได้เป็นอะไรมาก พักฟื้นสักกระยะก็จะแข็งแรงดังเดิม แต่ว่า...”

“แต่อะไร...”

“แต่บาดเจ็บใบหน้าผากเขา เกรงว่าคงจะทิ้งรอยแผลเป็นไว้”

เขวียหวงโเฮ้วตัวสั่น นางมองเขวียไฉ่ที่กำลังหมดสติด้วยความรวดร้าวใจและรู้สึกผิด หลานชายคนนี้เป็นเสมือนมุกงามกลางฝ่ามือของคนในตระกูลมาแต่อ่อนแอแต่ออก เขาไม่เพียงมีสติปัญญาล้ำเลิศ แต่ยังมีรูปโฉมโดดเด่น มาวันนั้นก็กลับต้องเสียโฉม แม้จะเป็นแค่ที่หน้าผาก แต่ก็เท่ากับมีรอยตำหนิ

ระหว่างที่กำลังหดหู่ใจ เขวียหวงโเฮ้วรับรู้ถึงสายตาของใครบางคน จึงเงยหน้าขึ้น พบว่าจิ้งยีนกำลังส่งยิ้มน้อยๆ มาให้ “เป็นลูกผู้ชาย มีรอยแผลเป็นมิใช่เรื่องใหญ่ ขอหวงโเฮ้วอย่าได้กังวลพระทัย”

เขวียหวงโเฮ้วมองเขาอย่างซาบซึ้งก่อนเลื่อนสายตาไปที่เจาอิน สีหน้าของเจาอินเรียบเฉยไร้อารมณ์ นางจึงคุกเข่าลงอีกครั้ง น้ำเสียงวิงวอน “ฝ่าบาทเพคะ เสียโฉมอยู่ยงน้อย ไม่รู้ความ จึงได้ล่วงเกินซีเหอฟูเหริน...” เพิ่งจะพูดมาถึงตรงนี้ เจาอินก็ยกมือห้ามนาง มิให้พูดต่อ

เขวียหวงโเฮ้วคิดในใจ แยะแล้ว ครั้งนี้คงยากจะพ้นเคราะห์

เวลานี้องค์ ข้าราชการหน้าตาดีคนหนึ่งเดินค้อมตัวเข้ามาจากตำหนักข้าง

เงียบๆ เซวียหวงโหว่จำได้ว่าเขาคือเถียนจิว ขำรับใช้คนสนิทของเจ้าอื่น เขาเดินเข้ามาคุกเข่า “ฝ่าบาท”

เจ้าอื่นหันไปทันที “เป็นเช่นไร ได้มาหรือไม่”

“พะยะค่ะ” เถียนจิวเอ่ยพลางหยิบกล่องยาวใบหนึ่งออกมาจากอกเสื้อ ทุ่นขึ้นเหนือศีรษะอย่างนอบน้อม

เจ้าอื่นเปิดฝากล่องออก คิ้วคลายลง เขาหันไปยิ้มให้จิ้งที่อยู่ข้างๆ “แผนการของฉีอ่าวยอดเยี่ยมนัก เช่นนี้ย่อมแก้ปัญหาได้” กล่าวจบ เขาก็ส่งกล่องให้เซวียหวงโหว่

เซวียหวงโหว่รับมาอย่างงุนงง เห็นเพียงด้านในมีม้วนผ้าไหมสีเหลือง เมื่อคลี่ออกดูก็พบว่า เป็น *เอโกตตราคม*¹⁸ อักษรตัวเอนเรียงเป็นระเบียบ พลั่วสะบัด เป็นลายพระหัตถ์ของอดีตหวงตี้

เจ้าอื่นเอ่ยเสียงเนิบ “หวงโหว่รู้หรือไม่ว่าของสิ่งนี้คืออะไร”

เซวียหวงโหว่ล้งเลเล็กน้อยก่อนตอบ “คือ...พระสูตร *เอโกตตราคม* ที่คัดลอกโดยอดีตหวงตี้ ใช่หรือไม่เพคะ”

“มิผิด หวงโหว่รู้หรือไม่ว่ามันมีที่มาอย่างไร”

“ได้ยินว่า...อวินไทโหว่ในราชวงศ์ก่อนประจวบหน้า เพื่อแสดงความกตัญญู อดีตหวงตี้จึงคัดลอกพระสูตร *เอโกตตราคม* เพื่อถวายเป็นราชกุศล ภายหลังได้ถวายพระสูตรฉบับนี้ให้แก่วัดตั้งกั๋ว เพื่อเป็นแบบอย่างของความกตัญญู”

เจ้าอื่นพยักหน้า ดวงตาฉายแววที่อธิบายได้ยาก ทำให้ยิ่งจับอารมณ์ของเขาไม่ถูก “วันนี้หวงโหว่กับเซวียโหว่น้อยไปวัดตั้งกั๋วกันมามีใช่หรือ”

หัวใจของเซวียหวงโหว่กระตุกวูบ พลันได้สติ น้ำเสียงตกใจ “ความหมายของฝ่าบาทคือ?”

เจ้าอื่นเบนสายตาไปจ้องสัตว์ประหลาดหน้ามนุษย์ทำจากสำริดที่วางอยู่ข้างโต๊ะหนังสือ ยิ้มน้อยๆ ไม่เอ่ยอะไร ท่าทางของเขาทำให้เซวียหวงโหว่รู้ว่าตนเดาถูก...คิดไม่ถึงว่าฝ่าบาทจะยอมช่วยข้า!

¹⁸ หนึ่งในพระสูตรของพระพุทธศาสนาในอินเดีย ว่าด้วยการมีสติจดจ่ออยู่ที่ลมหายใจ

ได้ยืนยันว่าหลายวันมานี้ ไทโหว่ไม่ค่อยสบาย หากนางอ้างว่าไปอัญเชิญพระคัมภีร์กลับมาจากวัดตั้งก้าวเพื่อไทโหว่ เรื่องที่เกิดขึ้นในวันนี้ออมพลิกเป็นอีกอย่างโดยสิ้นเชิง

นางเป็นหวงโหว่ มีม้วนคัมภีร์ลายพระหัตถ์ของอดีตหวงตั้งอยู่ในมือ ต่อให้ซีเหอมีราชโองการอยู่กับตัวก็ยังคงต้องก้มหัวเปิดทางให้ เช่นนี้เรื่องที่เซวีย์เฝ้าทำให้ซีเหอตกน้ำไปพร้อมราชโองการยอมเปลี่ยนจากเรื่องใหญ่กลายเป็นเรื่องเล็ก จากเรื่องเล็กกลายเป็นไม่มีเรื่อง...หัวใจของเซวีย์หวงโหว่สิ้นไหว ทางหนึ่งจิตใจที่ภัยร้ายคลี่คลาย กลายเป็นเรื่องน่ายินดี ทางหนึ่งก็ตกใจที่ฝ่าบาทเข้าข้างนางอย่างเหนือคาด

เจ้าอิน สามี่ของนาง นางแต่งเป็นภรรยาของเขาตอนอายุสิบสี่ปี มาถึงวันนี้ก็หกปีแล้ว เขาปฏิบัติต่อนางตามธรรมเนียมปฏิบัติ ไร้ความสนิทสนม ต่างฝ่ายต่างให้เกียรติกันเหมือนเป็น “อาคันตุกะ” ห้าปีก่อนเขาหลงใหลในความงามพิลาสของจี้ชู่ สามปีก่อนเขาโปรดปรานเจียงฮว่าเยวี่ ที่สุขภาพอ่อนหวาน และเวลานี้เขาแทบจะประเคนทุกสิ่งให้ซีเหอผู้เลอโฉม เรื่องเหล่านี้ทุกคนต่างรู้กันดี

แต่เรื่องที่เกิดขึ้นในวันนี้ เขากลับเลือกที่จะปกป้องนาง...ชั่วขณะนั้นเซวีย์หวงโหว่รู้สึกกลับสน ทว่าเวลาเดียวกันก็สัมผัสถึงความหวานละมุนนิ่มๆ ระคนราวรำจางๆ

นางค้อมศีรษะทันที น้ำเสียงตื้นตันใจ “หม่อมฉันขอบพระทัยในพระเมตตาของฝ่าบาทเพคะ!”

ดวงตาของเจ้าอินยังคงจับนิ่งอยู่ที่สัตว์ประหลาดล่ำลิด เอ่ยอย่างสบายอารมณ์ “หวงโหว่ ขอให้เรื่องในวันนี้ยุติลงเพียงเท่านี้ หวงโหว่คือมารดาของแผ่นดิน ภายหน้าขอให้ยึดเอาความสงบของฝ่ายในเป็นสำคัญ เราหวังว่าจะไม่มีเรื่องเช่นนี้เกิดขึ้นอีก”

เซวีย์หวงโหว่เข้าใจดีว่านี่คือคำเตือนมิให้นางผูกใจเจ็บซีเหอฟูเหริน ด้วยเรื่องนี้และหาโอกาสเอาคืน แม้จากหน้าฝ่าบาทจะช่วยนาง แต่ใจกลับเอนเอียงไปทางซีเหอ ความหวั่นไหวทางอารมณ์ที่เกิดขึ้นมาไม่ยากค่อยๆ นิ่งลงเพราะถ้อยคำเดียว นางหลุบตาลง ชมน้ำเสียงให้สงบราบเรียบที่สุด “เพคะ หม่อมฉันทราบดีแล้ว”

“ดีมาก” เจาอินปรายตามองชั้นที่ข้างตัว “หลัวเหิง ไปประกาศ
ราชโองการ”

คาดว่ราชโองการฉบับนั้นคงเขียนเอาไว้เรียบร้อยตั้งแต่ก่อนเซวียหวงโส่ว
เข้ามาในตำหนัก หลัวกงกับรับบัญชาแล้วรีบเปิดประตูตำหนัก เดินไปหยุด
อยู่เบื้องหน้าซีเหอท่ามกลางสายตาดูยกรู้อยากเห็นทุกคู่ คลี่ม้วนราชโองการ
ไทมส์ทองออกอ่านด้วยน้ำเสียงดังกังวาน “สุภมัสตู่แห่งรัชศกฉู่ปีที่สี่
ปีเถาะธาตุดวง วันมะแมธาตุดินแรมสิบเจ็ดค่ำเดือนสอง ยามกุนธาตุไม้
หวงดีมีพระกระแสรับสั่ง ด้วยจรรยาวัตรฝ่ายในคือสิ่งที่วิญญูชนพึงยึดถือ
ปฏิบัติ เจกเช่นคุณธรรมแห่งแม่ศรีเรือนของสามัญชน สืบเนื่องจากบุตรชาย
คนที่เจ็ดของจงหลางเจียง¹⁹ เซวียชู่ มีความกตัญญู มากสติปัญญาความ
สามารถ เพียบพร้อมด้วยวาจาภิรยาอันประเสริฐ ได้รับพระเสาวนีย์จาก
ไท่โส่วให้ไปถือศีลเพื่อถวายเป็นพระราชกุศลแด่อดีตหวงดี แม่ยามนี้จะ
ดำเนินารชดต่อราชโองการ มีพฤติการณ์กระด้างกระเดื่อง ทว่าเห็นแก่
ความกตัญญูจึงขอให้เรื่องยุติเพียงเท่านี้ ฝ่ายฟูเหรินซีเหอ มีความอ่อนโยน
เถรตรง คุณงามความดีเป็นที่แซ่ซ้อง จึงขออำนวยการให้มีความสุขตลอด
กาล พร้อมปูนบำเหน็จไม่มูกลีสาย แพร่ตัวนร่อยพับ ทองคำพันตำลึง
เพื่อเป็นการตอบแทนคุณงามความดี จบราชโองการ”

ประตูตำหนักสี่บานพับเปิดกว้าง ซีเหอที่คุกเข่าอยู่นอกประตู กับ
เซวียหวงโส่วที่คุกเข่าอยู่ด้านในต่างเงยหน้าขึ้นพร้อมกัน สบตากันใน
ระยะไกล

เงียงเงินอวี่มองเห็นเหตุการณ์ทุกอย่าง นางรู้สึกแปลกใจกับภาพนี้
คล้ายมีกลิ่นสมุทราไหลผ่านอย่างเงียงงันระหว่างสายตาของสตรีทั้งสอง

ใบหน้านางสะคราญของซีเหอยังคงประดับรอยยิ้มจาง ๆ ทว่าใน
รอยยิ้มกลับมีแววมโนมั่ว ไม่มีผู้ใดเดาได้ว่านางกำลังคิดสิ่งใด

หลัวกงงเดินไปตรงหน้านาง เอ่ยเตือน “ฟูเหรินยังไม่กล่าว
ขอบพระทัยอีกหรือ”

¹⁹ ตำแหน่งทางการทหาร องครักษ์ของผู้ปกครองแคว้นแคว้น

เมื่อนั้นซีเหอจึงละลายตาจากใบหน้าของเซวีย์หวงโฮ่ว ตัวลั่นเหมือนคนที่เพิ่งตื่นจากฝัน นางโน้มตัวลงขอบพระทัย “ขอบพระทัยในพระเมตตาขอฝ่าบาททรงพระเจริญหมื่นปี หมื่นปี หมื่นๆปี”

เจียงเจินอวี่พ่อนลมหายใจเบาๆ เรื่องนี้ถือว่าคลี่คลายเป็นที่เรียบร้อยหญิงสาวมองเข้าไปในตำหนักอีกครั้ง เห็นจื่ออิงยืนอยู่ข้างโต๊ะมังกรของหวงตี้ แม้สีหน้าจะยังคงสงบนิ่ง แต่สายตาที่ฝ่าบาทมองเขากลับฉายแววชื่นชม

...ดูทว่าวิธีนี่คงเป็นความคิดของเขากระมัง เพราะคงมีเพียงคุณชายที่สามารถใช้วิธีเรียบง่ายแต่ได้ผลเป็นเลิศมาคลี่คลายปัญหาเช่นนี้ได้

ซีเหอลุกขึ้นยืนโงนเงนด้วยการประคองจากเหล่านางกำนัล เนื่องจากคุกเข่ามานาน ทำให้นางลุกได้เพียงกลางคันก็ล้มลงอีกครั้ง แพทย์หลวงรีบสาวเท้าออกมา หลังกองส่งให้คนหามเกี้ยววุ่น²⁰ มาแบกซีเหอกลับไป ยังตำหนักเป่าหว่า ก่อนจะเดินตามไปพร้อมคณะ ตำหนักจึงหยางจึงคืนสู่ความสงบ

เจียงเจินอวี่กำลังจะตามพี่สาวกลับตำหนัก ทว่าทันใดนั้น นางเห็นจื่ออิงเดินออกมาจากด้านในตำหนัก สายตาของทั้งสองสบประสานกันโดยไม่ได้ตั้งใจ หัวใจของเจียงเจินอวี่เต้นรัวทันที ลมหายใจแทบขาดห้วง

ทว่าสายตาของจื่ออิงหยุดอยู่ที่ใบหน้านางไม่นานก็เลื่อนผ่านไปอย่างรวดเร็ว ชายหนุ่มเดินจากไปอย่างรีบร้อน

สายลมยามเย็นพัดซูดคลุ่มยาวของเขาพลั่วสะบัด โคมขาวว้าง²¹ สาดแสงลากเงาเขาทอดยาวบนพื้น ดูสงบนิ่งลึกลับ ในความหม่นสลัวแฝงความสง่างาม

เจียงเจินอวี่มองแผ่นหลังเขาอย่างทึ่งมึน จนกระทั่งเจียงฮว่าเยวี่ผลักนางแรงๆ พลางหยอกล้อ “ยังจะมองอีก? คนเขาไปโน่นแล้ว”

เจียงเจินอวี่หน้าแดง เตรียมจะแก้ต่าง แต่เจียงฮว่าเยวี่ชิงคล้องแขนนาง “เรากลับกันเถอะ”

²⁰ เรียกเกี้ยวที่ใช้วัสดุที่เป็นเนื้อผ้าชั้นดีมานูประดับ

²¹ “กงเต็ง” โคมไฟทรงแปดเหลี่ยม หกเหลี่ยม หรือสี่เหลี่ยม กรูด้วยแพรไหมหรือกระจก มีลวดลายประดับประดาสวยงาม โคมครอบด้านบนมีลักษณะเป็นทรงหลังคาแบบกังหัน โครงเป็นไม้แกะสลักประดับฟู่ เนื่องจากเป็นที่นิยมใช้ในวัง จึงเป็นที่มาของชื่อเรียก “โคมขาวว้าง”

กลับถึงตำหนักงาหงิง เจียงฮว่าเยว่รั้งให้ทุกคนออกไป ปล่อยมือจากน้องสาว สีหน้าเปลี่ยนเป็นร้าวุ่นอย่างมาก สุดท้ายจึงถอนหายใจยาว

“พี่สาว?”

เจียงฮว่าเยว่รั้งคิดถึงเสียงเบา “คิดไม่ถึงว่าฉีฮ่าวโหว่จะเป็นคนเช่นนี้ ที ๆ แก่กับญี่หนี่ได้อย่างง่ายดาย พระเสาวนีย์ของไท่โหว่ เขาช่างคิดออกมาได้!”

เจียงเจินอวี่ก้มหน้ายิ้ม “เช่นนี้ไม่ดีหรือหรือ ยุติศึกได้โดยไม่ต้องนองเลือด...”

เจียงฮว่าเยว่รั้งมองค้อนนาง “เจ้าก็ต้องว่าดีสิ ขอเพียงได้พบจีอิง เจ้ายังมีสิ่งใดไม่ดีอีก”

“พี่สาว...”

“แต่มันกลับทำให้ข้าตึใจแก้ว เดิมคิดว่าครั้งนี้ซีเหอกับหวงโหว่จะต้องปะทะกันจนเจ็บทั้งสองฝ่าย คิดไม่ถึงว่าจะถูกเชือดกลางคันเพราะจีอิงที่ฝ่าบาทประทับอยู่ในห้องทรงพระอักษรนานถึงเพียงนั้น เป็นเพราะคอยให้เขามาช่วยนี่เอง หนี่หนี่ว่าซีเหอพ่ายแพ้คามือเขาแล้ว!”

เจียงเจินอวี่เอ่ยอย่างครุ่นคิด “ซีเหอพูเหรินก็บีบบังคับกันไป นางเอาแต่ยกเรื่องราวโง่การตักน้ำมาอ้าง ทว่าเวลานั้นเซี่ยไฉ่เองก็มีม้วนพระคัมภีร์ที่เป็นลายพระหัตถ์ของอดีตหวงตี้ คำว่าความมกัตถุญอยู่ใหญ่กว่าฟ้า ต่อให้เป็นราชโองการของฝ่าบาท แต่เมื่ออยู่เบื้องหน้าลายพระหัตถ์ของอดีตหวงตี้ก็จำต้องเปิดทาง อุบายนี้เรียบง่ายแต่ให้ผลเยี่ยมยอด”

“สิ่งใดคือเวลานั้นที่ตัวมีม้วนพระคัมภีร์ของอดีตหวงตี้ เห็นอยู่ว่าเพิ่งไปอัญเชิญมาจากวัดตั้งกั้วเอาตอนนี่” เจียงฮว่าเยว่รั้งแค้นเสียงออกจุกจุก จู ๆ ก็เหมือนนกเกาะโฉบอย่างขึ้นได้ จึงเริ่มหัวเราะคิกคัก

“พี่สาวทำอะไรหรือ”

“ข้าข้าที่ซีเหอตกม้าตาย คุณเขาเสียเปล่าอยู่ตั้งนาน” เจียงฮว่าเยว่รั้งพาลงปล่อยผม นั่งลงหน้าโต๊ะเครื่องแป้ง เริ่มลบเครื่องแป้งชาดบนใบหน้า “น่าเสียดายจริง ๆ ทั้งที่เป็นโอกาสงามที่จะได้โค่นหวงโหว่ แต่กลับต้องพลาดไปเสียเปล่า ๆ...เจินอวี่ เจ้าน่าจะรู้ว่าวันนี้ซีเหอพลาดที่ใดใช่หรือไม่”

เจียงเจินอวี่ลั้งเล “เป็นเพราะ...คุณชายสอดมือเข้ามาหรือ”

เจียงฮว่าเยว่รั้งลั้งเล “เจ้านี่นะ พอเห็นฉีฮ่าวโหว่ก็เหมือน

คนสติไม่อยู่กับตัว ในหัวคิดแต่เรื่องคุณชายของเจ้า!”

เจียงเงินอวี๋ชินจนหน้าแดง เจียงฮว่าเยร์ว์เห็นท่าทางของนางแล้ว ก็ได้แต่สายหน้ายิ้มๆ เอ่ยอย่างทอดถอนใจ “เอาเถอะๆ เอาชื่อนี้เป็นสาเหตุหนึ่งแล้วกัน แต่มันก็ช่างบังเอิญที่ชี้ให้เห็นจุดสำคัญข้อหนึ่ง แม้ซีเหอจะเป็นที่โปรดปราน แต่นอกจากความโปรดปรานแล้ว นางก็ไม่มีอะไรเลย”

หัวใจของเจียงเงินอวี๋สั่นไหว ฟังความนัยที่แฝงอยู่ออก

“เรื่องวันนี้ หากเปลี่ยนเป็นข้าละก็ ข้าไม่จำเป็นต้องไปคุกเข่าหน้าตำหนักเองด้วยซ้ำ แค่นี้บิตาร่วมกับเหล่าขุนนางใหญ่ถวายนฎีกา ร้องเรียนว่าหวังไช่พวกพร่องเรื่องการอบรม ปล่อยให้หลานชายกำเริบเลิบบ้าน เป็นเหตุให้ราชโองการตกน้ำ เท่ากับเป็นการลบหลู่เบื้องสูง ถึงตอนนั้น ฎีกาฉบับแล้วฉบับเล่าซ้อนทับกันเข้าไป ต่อให้เป็นม้วนพระคัมภีร์ของอดีตฮ่องเต้แล้วอย่างไร สกุกเซวียไม่มีทางรอดแน่ ฉะนั้น...” เจียงฮว่าเยร์ว์สาธยายซึ้งๆ พลางเอ่ยด้วยน้ำเสียงภาคภูมิใจ “ต่อให้งามลมเมือง เป็นที่โปรดปรานเหนือนางในทั้งสามพัน แต่เมื่อไม่มีการสนับสนุนจากวงศ์ตระกูลและอำนาจจากราชสำนักคอยเกื้อหนุน ในแดนอสูรอย่างวังหลวงนี้ ไหนเลยจะสู้คนอื่นเขาได้”

เจียงเงินอวี๋ก้มหน้า ไม่ตอบคำ

“ที่ผ่านมา ข้าประเมินนางสูงเกินไป เห็นนางเป็นศัตรูตัวฉกาจ แต่ตอนนี้มามองอีกที มันก็เท่านี้เอง พอเรื่องเกี่ยวพันถึงสกุกเซวีย แม้แต่ฝ่าบาทยังต้องทรงคิดหาวิธีมาปกป้องสกุกเซวียจนมิอาจให้ความเป็นธรรมแก่สนมคนโปรดได้ สรุปคือปลาหนิว²² ก็ยังเป็นปลาหนิวอยู่วันยังค่ำ ต่อให้พยายามเพียงใดก็ดีขึ้นไม่พ้นสระ...”

เจียงเงินอวี๋ลุกพรวด “พี่สาว ข้าต้องกลับแล้ว”

เจียงฮว่าเยร์ว์ชะงัก จากนั้นก็เข้าใจ ดวงตาฉายแววเยาะหยันจางๆ ยิ้มเอ่ย “ข้ารู้ว่าเจ้าเห็นการริษยาหึงหวง แก่งแย่งชิงดีกันในที่ลับและที่แจ้ง เป็นเรื่องน่ารังเกียจจึงไม่เอ่ยนาม แต่ลองคิดถึงพี่สาวที่แสนน่าสงสารคนนี้

²² ปลาตระกูลปลาตีน (Mudfish) ลำตัวสั้น ชอบชุกอยู่ในดินโคลน

ของเจ้า ต้องมีชีวิตเช่นนี้ทุกเมื่อเชียววัน ไม่แน่ว่าวันใดวันหนึ่งคนที่ถูกเล่นงาน อาจเป็นข้าก็ได้ ช่างเถอะๆ ความรู้สึกเช่นนี้ คนนอกจะไปเข้าใจอะไร ข้าแค่บ่นนิดบ่นหน่อย หากเจ้าไม่ชอบฟัง ข้าไม่พูดแล้วก็ได้”

ถูกเจียงฮว่าเย่ว์พูดเช่นนั้น เจียงเจินอวี่ก็อดละอายใจไม่ได้ นางก้าวเข้าไปกุมมือพี่สาว “พี่สาว มิใช่ข้าไม่ชอบฟัง เพียงแต่...”

“ข้าเข้าใจ ไม่ต้องพูดแล้ว” เจียงฮว่าเย่ว์มองตนเองในคันท้องสำริด ดวงหน้ายังคงพริ้มเพราดูสภาพวาด ทว่าดวงตาไม่เหลือประกายความบริสุทธิ์นานแล้ว ไหนเลยจะยังคงเป็นคุณหนูใหญ่สกุลเจียงผู้อ่อนต่อโลก ในวันวาน นางมองน้องสาวที่อยู่ด้านหลัง แม้อายุจะห่างกันเพียงสามปี แต่กลับต่างกันลิบลับ ขณะที่ตัวนางผ่านความยากลำบากมาอย่างไร้ไหน น้องสาวกลับยังคงได้รับการปกป้องจากครอบครัว จึงยังคงความบริสุทธิ์ สดใสดูจบปราศอรุณ พอคิดเช่นนี้ นางก็อดสะท้อใจไม่ได้ “คิดดูแล้ว คนที่โชคดีที่สุดในบ้านเราก็คงจะเป็นเจ้า ไม่เพียงท่านพ่อท่านแม่ทะนุถนอม ดูแลสมบัติล้ำค่า ได้ยืนยาวยังจัดการเรื่องแต่งงานกับฉีอ่าวโหว่ให้เจ้าด้วย?”

เจียงเจินอวี่ก็ตรึมฝิปากอยู่นานก่อนพยักหน้าน้อยๆ

“ดียิ่ง เจ้าชื่นชมเขามากแล้วมิใช่หรือ เวลานี้ก็สมหวังตั้งใจแล้ว”

“เรื่องนี้ยังไม่แน...”

“จะไม่แนได้อย่างไร ในเมืองหลวงเวลานี้ ผู้ที่คู่ควรกับคนที่เหมือนเทพเซียนจุติลงมา ก็มีเพียงเจ้าผู้เป็นน้องสาวข้า” เจียงฮว่าเย่ว์ยิ้ม “วันนี้เจ้าก็เห็นแล้วมิใช่หรือ ฝ่ายบาททรงให้ความสำคัญกับเขายิ่งนัก ไม่เพียงเรื่องใหญ่ในราชสำนัก แม้แต่เรื่องของฝ่ายใน ฝ่ายบาทก็เริ่มจะฟังเขาแล้ว หากสกุลจี้และเจียงได้ตองกัน ย่อมไม่ต้องกลัวสกุลเขียวยีก ดูสิ ทำหน้านิ้วอีกแล้ว แคได้ยินเรื่องการแย่งชิงอำนาจก็ไม่ชอบใจ น้องสาวผู้โง่เง่า สามปีที่เจ้าจะแต่งงานด้วยมิใช่ชาวบ้านสามัญ แต่เป็นขุนนางคนสำคัญของราชสำนัก เจ้าจะแยกตัวจากเรื่องพวกนี้ไปได้อย่างไร”

เจียงเจินอวี่รู้แก่ใจว่าสิ่งที่พี่สาวพูดเป็นความจริง แต่เพราะเหตุนี้ นางจึงยิ่งรู้สึกสลดใจ เนื่องจากนางชื่นชมจี้ยิ่งด้วยใจบริสุทธิ์ แต่สำหรับวงศ์ตระกูล กลับให้ความสำคัญกับผลประโยชน์จากการแต่งงานมากกว่า ทุกสิ่งในโลกนี้ล้วนฉาบจับไปด้วยลาภยศสรรเสริญ ความบริสุทธิ์จึงแท้

ลักน้อยก็หาไม่

เจียงฮว่าเยวี่หยิบปืนมุกออกมาจากลิ้นชักโต๊ะเครื่องแป้ง บนยอดปืน
ระดับมุกล้ำค่าเม็ดหนึ่ง ขนาดเท่าผลหลงเหยียน²³ สองประกายแวววาว

“นี่คือไข่มุกหายากที่หุดแคว้นอันนำมาเป็นเครื่องบรรณาการ มีเพียง
คู่เดียวในโลก ฝ่าบาทพระราชทานให้ข้ากับซีเหอคนละเม็ด เม็ดนี้ชื่อว่า
‘ครองคู่นิรันดร์’ ส่วนของนางชื่อว่า ‘มิลีมเลือน’ ข้าให้ช่างทำเป็นปืน วันนี้
มอบให้น้องสาว ถือว่าเป็นของขวัญงามมงคลของเจ้า”

เจียงเจินอวีร์รีบคุกเข่าขอบคุณ รับมาอย่างนอบน้อม เมื่อปืนมาอยู่ใน
มือก็ส่องประกายจับผิวเป็นสีฟ้าจาง ๆ

เจียงฮว่าเยวี่จ้องปืนนี้ ดวงตาอ่อนโยนลง ทว่าน้ำเสียงกลับเต็มไปด้วย
แววทอดอาลัย “ขอให้เจ้าเป็นดังชื่อของมัน ได้ครองคู่กับคนดีตราบนิรันดร์
รักกันจงบจนเส้นผมขาวโพลน”

ครองคู่นิรันดร์หรือ...เป็นชื่อที่ดียิ่งนัก

เจียงเจินอวีร์ประคองปืนนั้นด้วยความรู้สึกเคล้าระคน ตัวนางกับ
เจียงฮว่าเยวี่ในยามนี้ไม่มีทางคาดคิดได้เลยว่า เพราะไข่มุกคู่นี้ ทำให้
ชะตาชีวิตของพวกนาง รวมไปถึงซีเหอ และยังมีทุกคนที่เกี่ยวข้องกับเรื่องนี้
ล้วนถูกเชื่อมโยงไว้ด้วยกัน

หวังได้คู่เคียงชั่วกาล หากผันจำพรากห่างเหิน

หวังลบภาพจำเคยเดิม กลับเติมสัญญามิเลือน

แสนทุกข์ทเวษสุดโศก โลกจริงห่างฝันมิเหมือน

²³ แปลว่า “ตามังกร” เป็นชื่อเรียกผลลำไย ที่เรียกเช่นนี้เนื่องจากสมัยโบราณเป็นเครื่อง
บรรณาการของหวงตี้ ทั้งรูปลักษณะยังมีเนื้อใสและมีเมล็ดสีดำเหมือนกับดวงตา คนทั่วไปจึงมัก
หลีกเลียง เพราะกินแล้วก็เหมือนกิน “ดวงตาของหวงตี้”

2

บุพเพนิวาส

วันนี้ เจียงเจินอวี่ตื่นแต่เช้า ระหว่างที่กำลังแต่งตัว ว้าววีสาวใช้ประจำตัววิ่งเข้ามาบอกด้วยน้ำเสียงตึงเครียด “ขอแสดงความยินดีกับคุณหนู! ขอแสดงความยินดีกับคุณหนูเจ้าค่ะ!”

ไหวจิ้นที่กำลังช่วยล้างผมให้เจียงเจินอวี่แหวกกลับ “มีเรื่องน่ายินดีอะไรกัน ถึงกับทำให้เจ้าเสียงดังโหวกเหวกแต่เช้าเช่นนี้”

ว้าววีหัวเราะคิกคักพลางขยิบตา “เป็นเรื่องน่ายินดีมากจริงๆ เจ้าค่ะ พูเหรินเซียวแม่สื่อหวงจินที่ฝีปากเป็นเอกในเมืองหลวงมาเป็นแม่สื่อเจรจากับฉีอ้าวโหวให้คุณหนู เวลานี้กำลังเขียนเทียบเวลาดตกพากันอยู่ที่โถงหน้าเจ้าค่ะ”

เจียงเจินอวี่ทั้งขื่นอายทั้งดีใจ ใบหน้าแดงเรื่อ

ว้าววีตั้งมือนาง “คุณหนู เราไปดูกันเถอะเจ้าค่ะ!”

ไหวจิ้นนิ้วหน้า “เวลาเช่นนี้ คุณหนูจะออกไปเผยโฉมได้อย่างไร”

“ไม่ได้บอกให้เข้าไปดู เราแค่ไปแอบดูอยู่ข้างนอกแวบเดียวเอง คุณหนูเจ้าขา ใครๆ ต่างก็บอกว่าแม่สื่อหวงจินฝีปากคมคายนัก คนหน้าปฐก็พูดจนกลายเป็นนางฟ้านางสวรรค์ได้ คนตายก็พูดให้เป็นได้ คุณหนูไม่อยากจะเห็นหรือเจ้าค่ะ”

แม้เจียงเจินอวี่จะรู้สึกว่าจะไม่เหมาะสม แต่นางก็อยากรู้ อยากเห็นจริงๆ จึงเปลี่ยนเสื้อผ้าตามว้าววีไปที่โถงหน้า เข้าไปทางประตูข้าง มีฉากลับแล

บังไว้ เห็นมารดากำลังนั่งดื่มชากับสตรีวัยอย่างสี่สิบคนหนึ่ง ไม่ต้องบอกก็รู้ว่า เป็นแม่สื่อหวงจินผู้มีชื่อเสียงโด่งดัง

นางมีคิ้วเรียวยาว หน้าผากกว้าง รูปคางคมสัน ดูมีราศี เวลาหนึ่งในมือนางถือเทียบใบหนึ่ง นางดูแล้วดูอีก “เหมาะ นี่มิใช่ข้าพุดเอง แต่ชื่อและดวงชะตาแปดอักษรของคุณหนูสามเป็นดวงชะตาของผู้มีบุญหนักศักดิ์ใหญ่แท้ๆ! โหเวียไม่มีทางปฏิเสธแน่! ชะตาดีมาก ดีเหลือเกิน!”

ว้าววี่ยื่นหน้ามากระซิบ “คุณหนู นางบอกว่าดวงชะตาของท่านดีเจ้าค่ะ!”

เจียงเฉินอวี๋คิดในใจว่าคนเป็นแม่สื่อจะรู้เรื่องดวงชะตาแปดอักษรสักเพียงใดเชียว เห็นอยู่ว่าเป็นเพียงคำพุดปะทะเลาะเอาใจผู้ว่าจ้างเท่านั้น

เจียงฟูเหริน “เรื่องทั้งหมดต้องรบกวนแม่สื่อแล้ว”

แม่สื่อหวงจินโบกมือ “ฟูเหรินพุดอะไรกัน คุณหนูสามของจวนท่านเป็นหญิงงามเลื่องชื่อของแคว้นนี้เรา งามทั้งรูปโฉม งามทั้งสติปัญญาความสามารถ นิสัยใจคอก็ดีเลิศ ได้เป็นแม่สื่อให้คุณหนูเช่นนี้ เป็นวาสนาของแม่สื่อเฉาเช่นข้าต่างหาก! อีกอย่าง ฉีอ้าวโหวเป็นคนเช่นใด หากข้าจับคู่สวรรค์สร้างเช่นนี้ได้สำเร็จ อมิตาพุทธ ไม่รู้ว่าสหายร่วมอาชีพจะฉีกฉีกกันขนาดไหน ฟูเหรินวางใจได้ร้อยละสิบส่วน แม่สื่อเฉากล้าตบพุดเลยว่าการแต่งงานครั้งนี้สำเร็จแน่นอน! ถึงตอนนั้น ขอให้ฟูเหรินมอบสุรามงคลให้ข้าเป็นรางวัลด้วย!”

เจียงฟูเหรินถูกใจคำพุดนี้ยิ่งนัก จึงตรารางวัลให้อย่างชื่นมื่น แม่สื่อหวงจินไม่พุดพลาถ่มต่อ ลูกขึ้นเอ่ย “ถูระไม่อาจรอช้า ข้าจะไปส่งเทียบเวลาตกฟากที่จวนโหวเวียเดี๋ยวนี้ หลังครบกกำหนดผูกฤกษ์สามวัน ค่อยไปนำเทียบเวลาตกฟากของโหวเวียกลับมา”

เจียงฟูเหรินเดินไปส่งที่ประตูห้องโถง พอย้อนกลับมา นางก็เอ่ยไปทางฉากลับแลยิ้มๆ “ออกมาเถอะ”

เจียงเฉินอวี๋จึงต้องเดินออกไป เห็นสีหน้าแววตาของมารดาเปี่ยมไปด้วยความยินดี นางก็วางตัวไม่ถูก รีบก้มหน้าทันที

เจียงฟูเหรินจูงมือบุตรสาวไปนั่งลงด้วยกัน “จัดการเรื่องออกเรือนของเจ้าเรียบร้อยแล้ว แม็ก็นสบายใจ”

“ลำบากท่านแม่แล้ว”

เจียงฟูเหรินตัดปอยผมของบุตรสาวไว้ที่หลังใบหู น้ำเสียงปลาบปล้ำใจ “ไม่ทันไร พริบตาเตียวลูกสาวคนเล็กของแม่ก็โตเป็นสาวแล้ว ถึงวัยออกเรือน เสียที มาคิดๆดู ในบรรดาลูกชายหญิงทั้งสามคนของข้า เซียวเฉิงพี่ชายเจ้า แม้จะเป็นชาย แต่กลับทำตัวไม่ได้ตามที่หวัง บุนก็ไม่ได้ บุกก็ไม้อา ต้องอาศัยบิดาเจ้ากว่าจะได้ตำแหน่งตู่เว่ย¹ สังกัดกองกำลังอวี๋หลิน ชาตินี้คงไปได้แค่นี้ ฮว่าเยวี่พี่สาวเจ้า เฉลียวฉลาดน่ารัก แต่นิสัยชอบเอาชนะน่ะ ยากจะหลีกเลี่ยงการตกเป็นเป้าโจมตี ส่วนเจ้า รูปก็งาม นิสัยก็ดี รู้กาลเทศะที่สุด แต่ใส่ชื่อเกินไป แม่ละกลัวเหลือเกินว่าภายหลังเจ้าจะถูกรังแก ฉะนั้นคิดไปคิดมา ในบรรดาบุตรหลานตระกูลสูงศักดิ์ของราชวงศ์นี้ คนที่จะปกป้องลูกของแม่ให้ยังมีศรีสุขตลอดชีวิต ก็มีแต่ฉีอ้าวไหว”

“ท่านแม่...” เจียงเฉินอวี๋กุมมือมารดาตอบด้วยความรู้สึกอับอายใจ ระหว่างที่กำลังซาบซึ่งใจอยู่นั้น บ่าวคนหนึ่งวิ่งรี่เข้ามารายงาน “คุณหนูสามมีแขกมาขอพบขอรับ”

เอ๋? มีแขกมาหาข้าหรือ เวลาเช่นนี้ ผู้ใดกันมาขอพบข้า

เจียงฟูเหรินลุกขึ้น “เชิญแขกเข้ามาที่นี้เถอะ แม่จะกลับห้องก่อน ฉีนอวี๋ เจ้ารับรองแขกให้ดี อย่าให้ขาดตกบกพร่อง”

เจียงเฉินอวี๋ส่งมารดาจากไป เห็นหนุ่มน้อยสวมชุดสีครามคนหนึ่ง เดินตามบ่าวเข้ามาในห้องโถง แดดฤดูเหมันต์สาดจับใบหน้าของคนที่นั่น นางหลุดอุทานออกมา

“ผู้น้อยหลวนจ้าว คารวะคุณหนูเจียง” ดวงตาเป็นประกายของหนุ่มน้อยกลอกมองไปมาไม่หยุด เขายิ้มพลางก้าวเข้ามากุมมือนางด้วยท่าทางกุ่มกิมอย่างยิ่ง

เจียงเฉินอวี๋รีบไล่บ่าวออกไป กดเสียงเบาลง “องค์หญิงเสด็จมาที่นี่ ได้อย่างไร”

ที่เห็นหนุ่มน้อยที่สวมหมวกใบเล็ก รูปร่างเล็กเตี้ยคนนี้ มิใช่ใครอื่น แต่เป็นองค์หญิงเจาหลวนที่แต่งกายเป็นบุรุษ

¹ ตำแหน่งหัวหน้าองครักษ์ หรือผู้บังคับการทหาร เทียบเท่าระดับนายกอง

เจาหลวนจึงมำ “ข้าอยู่ในวังเบือจะตายอยู่แล้ว เลยกออกมาเที่ยวเล่นข้างนอก คิดไม่ถึงว่ามัวแต่รีบร้อนออกมาจนไม่ได้นำเงินติดตัวมาสักเหวิน² เผอิญผ่านจวนอัครเสนาบดีฝ่ายขวา เลยวิ่งมาขอความช่วยเหลือจากเจ้านี้แหละ”

เจียงเฉินอวีตกใจ “องค์หญิงแอบหนีออกจากวังหรือ”

“ทำนองนั้น แต่ก่อนหน้าข้าก็เคยหนีออกมาเที่ยวเหมือนกัน พระเชษฐาภิทรงทราบ แต่ทำเป็นหลับตาข้างหนึ่ง แสร้งไม่รู้ไม่เห็น ขอเพียงไม่รู้ไปถึงไท่เฮ้ว ทุกเรื่องล้วนคุยกันได้” เจาหลวนว่าพาลวงแกว่งมือเจียงเฉินอวีไปมา “พี่สาวคนดี ให้ข้ายืมเงินหน่อยนะ กลับไปแล้วข้าจะคืนให้”

เจียงเฉินอวีคิดว่าในเมื่อองค์หญิงเจาหลวนมาหาถึงหน้าประตู จะวางตัวไม่เข้าไปยุ่งยอมเป็นไปไม่ได้ แผนที่คิดได้ตอนนี้คือต้องร้งนางไว้ที่นั่น แล้วส่งคนนำความไปแจ้งทางวังหลวง ให้ฝ่าบาทตัดสินใจ นางจึงเอ่ยว่า “ข้างนอกคนพลุกพล่านวุ่นวาย ในเมื่อองค์หญิงเสด็จออกมาแล้ว มีผู้อยู่เล่นเสี่ยที่นี่ แม่ครัวบ้านหม่อมฉันมีฝีมือทำขนม...”

พุดยังไม่ทันจบ เจาหลวนก็ร้องโอด “โ๊ย ในบ้านนี่จะไปมีอะไร น่าสนุกกัน ข้าอยากเห็นสิ่งแปลกใหม่ข้างนอก พี่สาวคนดี มีผู้เจ้าออกไปเที่ยวกับข้าดีกว่า อุดอู่อยู่แต่ในบ้านทั้งวันน่าเบือแย่”

“เรื่องนี้...”

“เลิกนั่นเลิกนี้ได้แล้ว รีบไปเอาเงินมา แล้วเปลี่ยนมาใส่ชุดบุรุษเหมือนข้า ข้าจะพาเจ้าไปที่สนุกๆ รับรองว่าเจ้าจะได้เปิดหูเปิดตาแน่นอน!”

เห็นท่าที่ตื่นตันของเจาหลวนแล้ว แผนร้งให้อยู่ในบ้านคงใช้ไม่ได้ผลแน่ เช่นนั้นก็ช่างเถิด แทนที่จะให้นางออกไปเที่ยวตะลอนตามลำพัง มีผู้ตันไปด้วยดีกว่า อย่างน้อยก็จะได้คอยดูไม่ให้นางก่อเรื่องวุ่นวายอะไร คิดได้ดังนี้ เจียงเฉินอวีจึงไปพลัดเสื้อผ้าแล้วนำเงินออกมา หลังจากบอกกล่าวมารดาเรียบร้อย นางก็จัดตงครักษ์เงาสีคนให้ติดตามไปคอยคุ้มกัน

²เงินเหรียญสำริดที่มีรูตรงกลาง เป็นหน่วยเงินย่อยในสมัยโบราณของจีน 1,000 เหวินเท่ากับ 1 กัวน (พวงเหรียญ) 1 กัวนเท่ากับ 1 ตำลึงเงิน

เจ้าหลวนคุ่นเคยถนนหนทางตรอกเล็กซอยน้อยข้างนอกมากจริง ๆ หลายแห่งที่นางพาไป ล้วนเป็นที่ที่เจียงเงินอวี๋เพิ่งจะเคยเห็นเป็นครั้งแรก

ที่แรกคือแผงขายบะหมี่ในตรอกเล็กห่างไกลผู้คน ลูกค้าบางตา มีโต๊ะเพียงสี่ตัว ใช้ขามเนื้อหยาบกับตะเกียบไม้ไผ่ ดูเรียบง่ายยิ่งนัก เดิมเจียงเงินอวี๋ยังกังวลว่าจะไม่สะอาด แต่พอบะหมี่ถูกยกมา กลิ่นหอมเตะจมูกก็ทำให้นางลืมทุกสิ่ง

สุดท้ายเจ้าหลวนถามนาง “เป็นเช่นไร”

เจียงเงินอวี๋สุดทายเป็นใจลึกแล้วพ่นออกมายาว ๆ “วันนี้ถึงได้รู้ว่าบะหมี่ที่เคยกินมาสู้ไม่ได้เลย ฝีมือท่านป้าผู้นี้ดีจริง ๆ”

“แน่อู่แล้ว ขนาดเหยียนรู่ย์ยังทนความเย้ายวนของบะหมี่สกุลฟางไม่ไหว นับประสาอะไรกับเจ้าและข้า”

เจียงเงินอวี๋ตกใจ “นี่คือบะหมี่สกุลฟาง?”

เจ้าหลวนพยักหน้า “เสียดายที่เจ้าตำรับคนเดิมตายไปแล้ว คนที่ทำบะหมี่ตอนนี้ได้ยืมว่าแต่ก่อนเคยเป็นลูกจ้างของนาง นี่ขนาดบะหมี่ที่ลูกจ้างทำยังเลิศรสถึงเพียงนี้ น่าเสียดายจริง ๆ ที่ไม่ได้ลิ้มรสบะหมี่สกุลฟางสูตรต้นตำรับในอดีต!”

เจียงเงินอวี๋หันไปมองหญิงที่กำลังต้มเส้นบะหมี่ ในใจเกิดความรู้สึกหดหู่ร้าง ๆ

...แต่ก่อนฟางชื่อมารดาของซีเหอเคยยื่นขายบะหมี่อยู่ตรงนี้ทั้งวันทั้งคืน หรือ เช่นนั้นซีเหอก็คงต้องเคยช่วยเช็ดโต๊ะล้างขามอยู่ที่นี้ด้วยใช่หรือไม่ จะมีใครคาดคิดหรือไม่ว่าหญิงจากครอบครัวยากจนที่เคยสวมเสื้อผ้าเนื้อหยาบเดินเท้าเปล่า จะได้กลายเป็นสนมในวังลึกเช่นวันนี้

ชะตาชีวิตคนเราช่างเป็นเรื่องที่บอกได้ยากจริง ๆ

จากนั้นพวกนางไปที่ร้านน้ำชาอีกแห่ง เป็นร้านเล็ก ๆ บนถนนเล็ก ๆ เช่นกัน ชั้นบนและชั้นล่างมีคนนั่งเต็ม เดิมเจียงเงินอวี๋อยากนั่งห้องส่วนตัว แต่เจ้าหลวนกลับดึงนางไปยืนข้างเสาต้นหนึ่ง ทำเสียง “ซู่” แล้วเงี่ยหูฟังเสียงเคาะรับไม้ นักเล่นนิทานหลังมู่ลี่ไม้ไผ่เริ่มเล่าเรื่อง เจียงเงินอวี๋ชะงัก... เป็นสตรี?

นักเล่นนิทานของที่นี่เป็นสตรีหรือ

สตรีนางนั้นเล่าเรื่องอย่างไต่จรรจรส มีชีวิตชีวา สร้างบรรยากาศ ตื่นเต้นชวนติดตาม ทำให้คนฟังใจเต้นลั่นระทึกอยู่ตลอด หลังจากฟังนิทานจบ เจาหลวนก็ลากนางออกจากร้านน้ำชา ถามยิ้มๆ “เป็นเช่นไร”

“แต่ก่อน ตอนงานเลี้ยงวันเกิดบิดาก็เคยเชิญเขียนเชิง³ จากร้านจึงปี มาเล่านิทาน ข้าคิดว่าเขาพากย์เสียงได้ยอดเยี่ยมที่สุดแล้ว มาวันนี้ถึงได้รู้ว่า เนื้อฟ้ายังมีฟ้า เนื้อคนยังมีคน”

“ฉินเหนียง นักเล่านิทานคนนี้เป็นแม่ม่าย เดิมสามีนางเป็นนักเล่า นิทานอยู่ที่นี้ แต่เมื่อสามปีก่อนเขาเคราะห์ร้าย ป่วยเป็นโรคร้ายตายจากไป เวลานี้ฉินเหนียงจึงต้องมาเล่านิทานอยู่ที่นี้แทน นางมิได้ออกมาตากหน้าเพื่อ หาเงินเลี้ยงดูครอบครัว แต่เพราะมีเพียงวิธีนี้ จึงจะทำให้นางรำลึกถึงสามี นางเคยบอกว่า ทุกครั้งที่ข้ายืนอยู่ตรงที่ที่สามีเคยยืน เกาะรั้วที่สามีเคยใช้ เล่าเรื่องที่สามีเคยเล่า ข้าจะรู้สึกเหมือนเขาไม่ได้จากไปไหน ยังคงอยู่ข้าง กายข้า” ตอนที่ได้ยิน ข้าถึงกับแทบน้ำตาซีมออกมาจริง ๆ”

เจียงเฉินอวี่ซิมซับคำพูดเหล่านั้น จิตใจเริ่มล่องลอยอย่างช่วยไม่ได้

เจาหลวนชำพริต สะใจเข้ามากระซิบข้างหู “พี่สาว ดูนั่นสิ!”

นางมองตามทิศทางที่อีกฝ่ายชี้ไป เห็นบุรุษคนหนึ่งยืนอยู่นอก หน้าต่างร้านน้ำชา มองเข้าไปในร้านเจียบๆ บุรุษผู้นั้นอายุราวสามสิบกว่า รูปร่างกำยำล่ำสัน ใบหน้ากร้าวสมชายชาตรี แม้จะเป็นฤดูเหมันต์ที่อากาศหนาวถึงเพียงนี้ แต่เขากลับสวมเพียงเสื้ออ่าว⁴ หนึ่งขาดๆ เผยแผ่นอกเปลือย กว่าครึ่งอย่างไม่กลัวความหนาว บนไหล่แบกขามูหนึ่งขา ที่เอวเหน็บมีด เล่มหนึ่ง ดูจากการแต่งกายน่าจะเป็นคนฆ่าสัตว์

เจาหลวนอธิบาย “คนฆ่าสัตว์คนนี่ชื่อพานฟิง เขาชอบฉินเหนียงมา นานแล้ว มายืนแอบมองนางเล่านิทานอยู่นอกร้านบ่อยๆ”

“แม่แต่เรื่องนี่องค์หญิงก็รู้?”

เจาหลวนวางท่าภาคภูมิใจ “แน่อยู่แล้ว ในเมืองหลวงนี้มีเรื่องใด ที่ข้าอยากรู้แล้วไม่รู้ด้วยหรือ ไป จะพาเจ้าไปดูดอกเหมยต้นงามที่สุด

³ หรือ “ซินแส” (สำเนียงแต้จิ๋ว) เป็นคำเรียกบัณฑิต หรือบุคคลผู้มีความรู้ ผู้เชี่ยวชาญ ในแขนงต่างๆ ในเชิงยกย่อง

⁴ เสื้อท่อนบนตัวสั้น สำหรับใส่กันหนาว

ในเมืองหลวง!” เพิ่งเดินไปได้ไม่กี่ก้าว สีหน้าของเจ้าหลวนพลันเปลี่ยนไป
“แย่แล้ว!”

เจียงเงินอวี่ยังไม่ทันตอบสนอง เจ้าหลวนก็ลากนางกลับเข้าไปในบ้าน
น้ำชา หลบอยู่ข้างประตู

“มีอะไรหรือเพคะ” เจียงเงินอวี่มองลอดช่องบนบานประตูออกไป
เห็นทุกอย่างเป็นปกติดี ผู้คนสัญจรไปมา มีแผงขายของตั้งอยู่ประปราย
ถ้าจะมีอะไร ก็คงเป็นรถม้าคันหนึ่งที่เลี้ยวออกมาตรงหัวมุม กำลังวิ่งตรงมา
ทางนี้อย่างไม่เร็วไม่ช้า

น้ำเสียงของเจ้าหลวนลุลลน “ทำไมถึงได้โชคร้ายเช่นนี้ละ เมืองหลวง
ก็ออกกว้างใหญ่ ดันมาปะกันที่นี้ได้! เจ้าเห็นแล้วหรือไม่”

“อะไรเพคะ”

“โธ๊ย ก็ไปเจอ⁵อย่างไรเล่า!”

คำเดียวราวกับสายฟ้าฟาดลงมาจนเจียงเงินอวี่สะท้อนไปทั้งร่าง นาง
เพ่งมองไป แม้มันจะดูเรียบง่ายไม่สะดุดตา แต่ที่เพลารถมีสัญลักษณ์
รูปไปเจ้อ

ไปเจ้อคือสัตว์ทเวที่อาศัยอยู่บนเขาคุณหลุน สามารถพูดภาษามนุษย์
ล่องรู้สรรพสิ่ง ยากจะพบเห็น ตามตำนานกล่าวว่า หากกษัตริย์ผู้ทรงธรรม
ปกครองได้หัล้า ไปเจ้อจะมาเยือน ตอนที่เจ้อขึ้นขึ้นครองราชย์ ได้มอบตรา
สัญลักษณ์นี้ให้แก่เจ้อ จึงนับแต่นั้นมา ไปเจ้อก็กลายเป็นสัญลักษณ์ประจำตัว
ฉีอ้าวโหวแต่เพียงผู้เดียว

หรือพูดอีกอย่างก็คือ คนที่อยู่ในรถคือ...คุณชาย?

คุณชายมาอยู่ที่นี้ได้อย่างไร เจียงเงินอวี่กำสาบเสียดตนเองโดยไม่รู้ตัว
เห็นรถม้าคันนั้นวิ่งเข้ามาใกล้ ก่อนจะค่อย ๆ หยดลงข้างคนฆ่าสัตว์ที่ชื่อ
พานฟิงพอดิบพอดี

ประตูลงม้าเปิดออก จี้อิ่งในชุดขาวปลดตัวก้าวลงจากรถ ประสานมือ
คารวะพานฟิงอย่างเต็มพิธีการ

---

⁵ สัตว์ในเทพตำนานของจีน ตัวเหมือนสิงโต มีสองเขา และมีเคราเหมือนแพะ เชื่อกันว่า
เป็นสัตว์ที่สามารถขับไล่ภูติผีและสิ่งชั่วร้ายได้ บนรถศึกและชุดนักรบจีนโบราณจึงมักมีรูปสัตว์
ชนิดนี้

เงาหลวนกระซิบ “ที่แท้เขาก็มาหาพานฟัง นำแปลก สองคนนี่รู้จักกันด้วยหรือ”

จิ้งกับพานฟังเริ่มต้นสนทนากัน แสงตะวันสาดส่องลงมานอกร้าน ทำให้เห็นทุกสีหน้า ทุกการเคลื่อนไหว กระทั่งทุกจิบรวิบนเสื้อผ้าเขาได้อย่างชัดเจน

เจียงเฉินอวี้อดสะทอนใจไม่ได้ เช่นนี้นับว่านางกับเขามีวาสนาต่อกันหรือไม่นะ หากบอกว่าไม่มีวาสนา เมืองหลวงออกกว้างใหญ่ ตัวนางนานๆที จะออกจากบ้านสักครั้ง กลับมาเจอเขาโดยบังเอิญได้ แต่หากบอกว่ามีวาสนาต่อกัน บ้านนางส่งแม่ลื่อไปเจรจาเรื่องแต่งงานที่จวนเขา ตัวเขาไม่อยู่ที่จวน กลับมาอยู่ที่นั่นแทน

ไต้ยิ่นเสียงพานฟัง “ผู้แซ่พานเป็นคนต่ำต้อย ไม่มีใจเข้ารับราชการ เหตุใดโหวเยี้ยจึงต้องฝืนใจกัน”

จิ้งยิ้มน้อยๆ “พี่พานช่างถ่อมตัวจริง ๆ บนโลกนี้จะมีผู้ใดที่ควมมาไล่จับโจรพเนจรได้เป็นพันหลี่ จะมีสักกี่คนที่ดวงทวนมือเดียวฝ่าข้าศึกนับหมื่นเด็ดศีรษะหัวหน้าศัตรู ท่านติดตามบิดาเข้าร่วมกองทัพตั้งแต่เด็ก เชี่ยวชาญการศึก ชำนาญการใช้ทวนยาว อายุสิบหกก็ล้มเหยียนโหวแม่ทัพใหญ่แคว้นอู่ได้ อายุสิบเก้าได้รับแต่งตั้งเป็นแม่ทัพชิงเซอ^๖...มีเกียรติยศถึงเพียงนี้ จะเรียกว่าเป็นคนต่ำต้อยได้อย่างไร”

เงาหลวนร้อง “วา” ยื่นหน้าไปพุดที่ข้างหูเจียงเฉินอวี๋ “คิดไม่ถึงว่าคนฆ่าสัตว์ผู้นี้จะร้ายกาจถึงเพียงนี้!”

เจียงเฉินอวี๋ยกนิ้วแตะริมฝีปากเป็นการบอกให้นางฟังต่อ

พานฟังมีสีหน้าตกใจเล็กน้อย ทว่าสุดท้ายก็ยิ้มเศร้า “โหวเยี้ยรู้อดีตของผู้แซ่พานละเอียดยิ่ง เช่นนั้นท่านยิ่งต้องรู้ว่าเหตุใดผู้แซ่พานจึงถูกปลดจากตำแหน่ง ไล่กลับบ้านเดิม บุตรของแม่ทัพทรยศ จะไปมีหน้าออกศึกอีกได้อย่างไร”

จิ้งจ้องเขา ดวงตาฉายแววเศร้าใจ “คิดไม่ถึง...”

^๖ “ชิงเซอ” แปลตรงตัวว่า “รถเบา” หมายถึง รถม้าหรือรถศึกที่เบาและรวดเร็ว ใช้ไล่ต้อนศัตรู ในที่นี้ใช้เรียกตำแหน่งผู้นำกองกำลังขับเคลื่อนไล่ศัตรู

“ถูกต้อง ไม่มีผู้ใดคาดคิดว่าบิดาข้าจะทรยศ...”

“ผู้ที่ข้าคิดไม่ถึงคือท่านต่างหาก”

พานฟังชะงัก “ข้า?”

“ถูกต้อง” แววดตาของจิ้งเป่รงประกายเป็นพิเศษ เขาจ้องอีกฝ่ายหนึ่ง มิได้ผลจากไปทันที “สิ่งที่ข้าคิดไม่ถึงคือวีรบุรุษแห่งยุคอย่างแม่ทัพผู้เฒ่าพานจะให้กำเนิดบุตรชายไม่เอาไหนเช่นนี้ ไม่เพียงไม่เคยคิดกอบกู้ชื่อเสียงและความมริสุทธิ์ให้แก่บิดา ยังปล่อยให้ตัวเองไปตามคำคน ไม่แยกแยะผิดถูกให้ชัดเจน ยอมให้ตนเองเสื่อมทรามกับ...”

พานฟังคว้ามืออีกฝ่าย น้ำเสียงร้อนรน “ท่านว่าอะไรนะ”

“ข้าว่าอะไร ข้าบอกว่า...ท่านเชื่อจริงๆหรือว่าบิดาท่านทรยศ เชื่อจริงๆหรือว่าเพราะเขาถูกจับและทณฑ์ทรมานไม่ไหวจึงแพรงพรายข้อมูลทางการทหาร”

สีหน้าของพานฟังไม่อาจใช้คำว่า “ตื่นตะลึง” มาบรรยาย เขาเบิกตากว้างเหมือนลูกกระพรวนทองแดง พุดเสียงสั้น “ท่านบอกว่า...บิดาข้าถูกใส่ความหรือ แต่ตอนนั้นเห็นอยู่ว่ามีหนังสือสารภาพที่เขาเขียนเอง และผู้ใต้บังคับบัญชาของเขาสองคนก็บอกเช่นนั้น...”

จิ้งห้วเราะเสียงเย็น “พี่พานเชี่ยวชาญการศึก ท่านไม่รู้จักกลยุทธ์ ‘ยืมดาบฆ่าคน’ กับ ‘มีในไม่มี’⁷ หรือ”

พานฟังนิ่งงันไปนาน ค่อยๆ คลายมือจากจิ้ง เป่รงเพิ่มพ้ำ “ที่แท้ก็เป็นเรื่องลวง...ที่แท้ทุกอย่างในตอนนั้นก็เป็นเรื่องหลอกลวง?”

“จดหมายสามารถลวงได้ พยานบุคคลสามารถลวงได้ แต่ว่า...” รอยยิ้มหยันของจิ้งเป่รงเปลี่ยนเป็นรอยยิ้มน้อยๆ ดูกลมฉล้นต์พัดผ่านต้นหญ้าเขียวขจี ดูหยดน้ำค้างยามอรุณนำความชุ่มฉ่ำมาสู่บุผาแดง คืบคลานอันอบอุ่นที่สุดแก่โลกนี้ “บิดาของท่านมิได้หลอกลวง ความรักระหว่างพ่อลูกของพวกท่านก็มีใช่เรื่องหลอกลวง หรือแม้แต่ท่านก็ยังไม่เชื่อมั่นในตัวเขา?”

พานฟังอึ้งไปครู่หนึ่ง จากนั้นจู่ๆ เขาก็หันไปเหวี่ยงกำปั้นใส่กำแพง Ầญนตาแดงก่ำ “ข้าผิดไปแล้ว! ท่านพ่อ ข้าผิดไปแล้ว! ข้าทำความผิด

⁷ กลยุทธ์ลวงซำศึก เปลี่ยนจากลวงเป็นจริง จริงเป็นลวง ทำให้ศัตรูไขว้เขว

ใหญ่หลวงจริง ๆ!”

จิ้งอึ้งเสียงเนิบ “อดีตผ่านไปแล้ว มีเพียงอนาคตให้ไขว่คว้า ล้ำนึกได้ในตอนนั้นก็ยังมีสาย”

พานฟังหันมาคุกเข่าให้จิ้งดั่งตึก โขกศึระชะ “ผู้น้อยพานฟัง คุกเข่าขอยุ่ใต้อาถรรพ์โหวะเย็บ ขอเพียงสามารถล้างมลทินให้บิดา ช้ายอมอุทิศตัวทำทุกอย่างโดยไม่ลังเล!”

จิ้งประคองเขาลุกขึ้น ดวงตาสุกสกาวดุจดวงดาว รอยยิ้มชุ่มฉ่ำดั่งสายน้ำ “พี่พานไม่ต้องมากพิธี อิงมาเพราะเลื่อมใสผู้มีความสามารถ หากพี่พานยินยอม ย่อมเป็นเกียรติแก่อิง เพียงแต่...”

“แต่อะไรหรือ”

สายตาของจิ้งมองผ่านหน้าต่างเข้าไปยังเงาคนที่อยู่หลังมู่ลี่ภายในร้านน้ำชา “เส้นทางการเป็นขุนนางนั้นอันตราย อิงตัดสินใจร่วมแค้นกับท่านไม่รู้ว่าพี่พานจะกล้าทาบหม้อจมเรือ^๑ จริงหรือไม่”

พานฟังหน้าเฉือนไปทันใด เขาจ้องเงาร่างนั้น แวตารูบไหว จากจุดที่เจียงเงินอวี๋ยืนอยู่ จะเห็นว่ามือได้แขนเสื้อเขาก็เป็นหมัดแน่นจนข้อนิ้วเริ่มขาวซีด สุดท้ายมือนั้นก็คลายออก พานฟังเงยหน้าขึ้นทันที “ผู้น้อยเข้าใจแล้ว! มีคู่ว่อมลากรถเทียมมววง^๒ เดิมก็เป็นความปรารถนาที่เกินตัวของผู้น้อย นับจากนี้ไป ผู้น้อยจะล้มเลิกความคิดนี้!”

หัวใจของเจียงเงินอวี๋ดั่งวูบ เขาพูดเช่นนั้น หมายความว่า จะละทิ้งความรู้สึกที่มีต่อฉินเหนียงหรือ

ไม่คาดว่าจิ้งอึ้งกลับหัวเราะฮา ๆ คิ้วตาฟ่อนคลาย “พี่พานเข้าใจความหมายของอิงผิดแล้ว”

“เอ๊?”

จิ้งอึ้งหยิบกล่องเล็กใบหนึ่งออกจากแขนเสื้อ ยื่นให้เขา “ชีวิตคนเรา

^๑ หมายถึง ยอมสั้ตายถึงที่สุด ไม่ยอมถอย

^๒ สำนวนนี้เป็นคำกล่าวที่มาจากเรื่องราวของเซ้าจวินผู้เป็นนารยาของเป่าเซวี่ยน นางได้ละทิ้งความร่ำรวยและชีวิตที่สวยหรู มาร่วมทุกข์ร่วมสุขกับสามีที่ยากจน ทั้งสองได้ช่วยกันลากรถเทียมมววงกลับไปยังบ้านเกิดของสามี ต่อมากำล่ำนี้จึงใช้เปรียบเปรยถึงคู่สามีภรรยาที่ไม่กลัวความยากลำบาก ร่วมทุกข์ร่วมสุขกัน

แสนสิ้น ทุกขณะที่ผ่านไปล้วนมีค่า พี่พานเฝ้ามองอยู่หน้าร้านนี้มาสามปีแล้ว ยังมีสามปีอีกกี่หนให้ใช้อีก? เนื้อคู่ดีต้องแสวงหา วาสนาพบพานต้องไม่ให้หลุดมือ ไปเถิด” ว่าพาลงผลึกพานฟังทีหนึ่ง พานฟังหน้าคะมำก้าวข้ามธรณีไปอย่างชวนเซ ไม่ง่ายเลยกว่าเขาจะทรงตัวได้ เมื่อเงยหน้าขึ้นกลับพบว่าคนในร้านน้ำชาหันมามองเขาเป็นตาเดียว ภายในร้านเงียบกริบอย่างน่าประหลาด

เขามีบกล่องในมือแน่น สีหน้าประเดี๋ยวดังประเดี๋ยวยาว ส่วนคนในร้านน้ำชาก็เหมือนกำลังรอชมละครจนจบ ต่างกลั่นลมหายใจ ไม่ส่งเสียง

ท่ามกลางสายตาของทุกคน พานฟังเดินช้าๆ ทีละก้าวอย่างหนักแน่น มั่นคงไปที่หน้าโต๊ะของนักเล่านิทาน เปิดกล่อง คุกเข่าลงข้างหนึ่ง “ผู้เชียวใจพานฟัง ขอแต่งจินเหมียงเป็นภรรยา”

ภายในร้านน้ำชาเงียบงันไปชั่วขณะ ก่อนจะมีเสียงปรบมือดังกึกก้อง

เงาหลวนชะงักหน้าไปดู น้ำเสียงตื่นเต็น “ที่แท้ของในกล่องคือเทียบหมั้น! ไม่เสียทีที่เป็นจอมจิ้งจอกจริง ๆ เตรียมพร้อมไว้หมดทุกอย่าง!”

มูสิไม่ไฟที่ทิ้งตัวลงมาแกว่งไกว คนหลังมูสิถอนหายใจเบาๆ “แม้ข้าจักปรารภนา ก็มีเคยกล่าวอนขอ”

เสียงปรบมือดังเกรียวขึ้นอีกครั้ง ทุกคนในร้านลุกขึ้นแสดงความยินดีที่คู่รักที่มีใจตรงกันได้แต่งงานกันในที่ที่สุด ที่นอกร้าน จีอึงฟังรถม้า มองพวกเขาด้วยรอยยิ้มน้อยๆ แสงตะวันส่องลงบนตัวไปเจอบนชุดขาวของเขา และบนเพลารถจนขาวเจิดจ้าดุจหิมะ

เงาหลวนทอดถอนใจ “คิดไม่ถึงเลยว่าที่แท้จินเหมียงก็มีใจให้ตาที่มพานด้วย... ได้ยินว่าสองคนนี้เป็นคู่หมั้นเขี้ยวมาไฟ¹⁰ ต่อมาตาที่มพานไปเป็นทหารออกรบ ส่วนจินเหมียงออกเรือน กว่าตาที่มพานนี้จะกลับมา สามีของจินเหมียงก็ตายไปแล้ว วนไปเวียนมา ทั้งคู่ก็ได้มาครองคู่กัน ช่างเป็นบุพเพสันนิวาสจริงๆ”

เจียงเงินอ้อมมองภาพเบื้องหน้าแล้วนึกถึงคำพูด “เนื้อคู่ดีต้องแสวงหา วาสนาพบพานต้องไม่ให้หลุดมือ” ที่จีอึงเอ่ยเมื่อครู่ ความรู้สึกอ่อนละมุน

¹⁰ หมายถึง ชายหญิงที่รู้จักและสนิทกันมาตั้งแต่เด็ก

ปล้นแผ่ซ่านไปทั่วหัวใจ

พานฟังขอแต่งงานสำเร็จ เขายื่นกล่องไปที่หลังมู่ลี่ เหลือบมองเงาร่างนั้นอีกครั้ง ก่อนหันกายวิ่งออกไปอย่างมีความสุข เขาค้อมเอวคารวะจีงอย่างเต็มพิธีการ “หากไม่ได้คุณชายช่วยตีกลางแสบหน้า¹¹ วันนี้ผู้น้อยก็คงยังมีเมมาเหมือนอยู่ในความฝัน¹² ไม่มีความกล้าที่จะขอฉินเหนียงแต่งงาน...ขอบขอบคุณคุณชายยิ่งนัก!”

จีงรับการคารวะจากเขา

พานฟัง “นับจากนี้ไป ขอติดตามคุณชายเพียงผู้เดียว ไม่ว่าเรื่องใดผู้น้อยยินดีทำทุกอย่าง!”

จีง “ไม่ต้องรีบร้อน ท่านไปจัดการเรื่องแต่งงานของตนก่อนเถิด เป็นเจ้าบ่าวให้ดี วันหน้าเมื่อมีศึกสงคราม ข้ายอมมีงานให้ท่านแน่นอน”

พานฟังตอบรับทันที

จีงหันกายเตรียมขึ้นรถ ปล้นหยุดลง เอ่ยว่า “อ้อ จีงสิ เวลาที่มีงานหนึ่งต้องรบกวนให้ท่านช่วย”

พานฟังรีบเอ่ย “ขอคุณชายโปรดสั่งมา!”

จีงยิ้ม เจียงเฉินอวีมีความรู้สึกที่ว้าวรอยยิ้มนี้ของเขาแตกต่างจากที่ผ่านมาโดยสิ้นเชิง น้อยกว่านี้อีกนิดก็ดูเคร่งขรึม มากกว่านี้อีกหน่อยก็ดูเฉยชคม เห็นสายตาของเขามองมายังจุดที่พวกนางซ่อนตัว “สนุกกันพอแล้ว สองคนยังไม่กลับบ้านอีกหรือ”

เงาหลวนหันหลังเตรียมเผ่น แต่พานฟังขยับเพียงวูบเดียวก็มาดักหน้านางได้ในทันที ร่างกายล่าลั่นปักหลักอยู่ตรงนั้นเหมือนเสาหลักใหญ่ขวางทางอยู่

เจียงเฉินอวีจึงได้รู้ตอนนี้เองว่าจีงเห็นพวกนางตั้งนานแล้ว

เงาหลวนพุ่งเข้าไปหาจีง เอ่ยเสียงขุ่น “สายตาจิ้งจอกของท่านคมกริบดีนักนะ! ท่านไปตามทางของท่าน ทำเป็นมองไม่เห็นไม่ได้หรือ”

¹¹ เป็นรูปแบบบรรณธรรมนิยมของพุทธนิกายเซนที่มักจะใช้ไม้ยาวตีศีรษะหรือตะโกนเสียงดังใส่หน้าบวชใหม่ เพื่อให้ตื่นตัวเสมอ ใช้อุปมาถึงการเตือนสติ

¹² หมายถึง ใช้ชีวิตไร้ค่าไปวันๆ

จิ้งยี้มพลางสายหน้า เปิดประตูรถม้าเป็นเชิงเชื่อเชิญ

เงาหลวนไม่กลัวไต้ฮั่ว ไม่กลัวหวงตี้ แต่กลัวเขาคนเดียว เพราะนางรู้จักฉีฮั่วโหวตี้ แม้เขาจะมีกิริยาสุภาพอ่อนโยนมีสง่า แต่ยามตัดสินใจเรื่องใดเด็ดขาดยิ่งนัก เปลี่ยนแปลงยากยิ่งกว่าราชโองการเสียอีก ครั้งนี้ถูกเขาจับได้เช่นนี้ แผนที่ยาวย่อมเป็นอันต้องเลิกรา เงาหลวนเบะปากขึ้นรถไปอย่างไม่เต็มใจ ขณะที่เจียงเงินอวี๋กำลังคิดว่านางควรตามขึ้นไปด้วยหรือไม่ จิ้งยี้ก็สั่งการสารถี จากนั้นสารถีก็สะบัดแล้ บังคับรถม้าวิ่งจากไป

เงาหลวนชะงักหน้าออกมาทางหน้าต่าง ตะโกนลั่น “พี่สาว ช้ากลับก่อนนะ คราวหน้าข้าค่อยมาเล่นกับเจ้าใหม่ แล้วจะเอาเงินมาคืนด้วย...”

รถม้าแลี่ยวโค้งหายลับไปจากสายตาแล้ว ส่วนพานฟุ้งยังมีรูระจิงขอตัวลาไป ด้วยเหตุนี้ ตรงหน้าประตูร้านน้ำชาจึงเหลือเพียงนางกับจิ้งยี้สองคน

หัวใจหญิงสาวเต้นรัว เจียงเงินอวี๋ก้มหน้าไม่กล้ามองเขา จมูกไต่กลิ่นฝัวโส่วกาน¹³ อ่อนๆ จากกายเขา ช่วงขณะนั้น นางยังรู้สึกทำอะไรไม่ถูก

“คุณหนูสกุลเจียง?” น้ำเสียงนุ่มหูถามอย่างสุภาพยิ่งนัก ชวนให้ใจลั่น

ที่แท้เขาก็รู้จักข้า เจียงเงินอวี๋รีบทำความเคารพ “เงินอวี๋คารวะโหวเยี่ย”

พอช้อนสายตาขึ้น สิ่งที่เห็นยังคงเป็นรอยยิ้มจางๆ เหมือนสายน้ำเทียบกับท่าทีวางตัวไม่ถูกของนางแล้ว จิ้งยี้นิ่งกว่ามาก คิ้วตาสงบนิ่ง “เวลาไม่เข้าแล้ว อิงจะส่งคุณหนูกลับจวน”

หัวใจของนางบีบรัดด้วยความยินดี นางพยักหน้าอย่างเอียงอาย

รถม้าที่มีอยู่เพียงคันเดียวจากไปแล้ว ทั้งคู่จึงต้องเดินเท้า เจียงเงินอวี๋มองเงาของเขาและนางที่ทอดยาวอยู่บนพื้น ทุกอย่างรอบตัวซีดจางจนกลายเป็นความว่างเปล่าท่ามกลางแสงสายัณห์ เหลือเพียงเงาของพวกเขาสองคนที่ถูก

¹³ สัมนิ้วพระหัตถ์ (Buddha's Hand) หรือก็คือสัมมือ

แสงตะวันยามเย็นลากยาวออกไป

เหมือนภาพในห้วงฝัน

ไม่สิ ต่อให้เป็นความฝันที่บรรเจิดที่สุด นางก็ยังไม่เคยคาดคิดว่า
จะมีวันหนึ่งที่ได้เดินเคียงข้างจิ้งจอกเช่นนี้

เขารู้จักข้า

และเขากำลังพาข้าไปส่งบ้าน

ไม่มีการซักถาม ไม่มีการตำหนิ ไม่มีถ้อยคำมากมาย แค่เดินกลับบ้าน
เป็นเพื่อนนางเสียบๆ

“ท่าน...” สูดหายใจเงินเหนอวิทนไม่ไหวต้องเป็นฝ่ายเอ่ยถาม “รู้ได้
อย่างไรว่าข้ากับองค์หญิงอยู่ตรงนั้น และรู้ได้อย่างไร...ข้าเป็นใคร”

“ข้าเห็นองค์ภริยาของจวนคุณหนู”

ที่แท้ก็เป็นเช่นนั้น

“ข้า...แต่งกายเช่นนี้ออกมาทำตัวเหลวไหลกับองค์หญิง...ดูเสียกิริยา
มากใช่หรือไม่” นางมองอย่างกระวนกระวาย กลัวเขาจะมองว่านางเป็น
หญิงรักสนุก แต่จิ้งจอกยังคงยิ้มน้อยๆ น้ำเสียงทุ้มต่ำนุ่มนวล “ไม่เลย
คุณหนูสวมชุดบุรุษแล้วงามมาก”

เขากำลังชมว่าข้างามหรือ เงินเหนอวิทนก็อดยิ้มปาก หัวใจแทบจะ
เต้นโลดขึ้นมาถึงคอหอย

“ยิ่งไปกว่านั้น” จิ้งจอกเอ่ยต่อ “ร้านสุรา ร้านน้ำชา ล้วนเป็นสถานที่
พักผ่อนหย่อนใจของผู้คน บุรุษมาได้ สตรีก็มาได้”

เงินเหนอวิทนฟังแล้วยิ่งรู้สึกพอใจที่จิ้งจอกแตกต่างจากบุรุษทั่วไป นอกจาก
เขาจะมีได้หูตาคับแคบคร่ำครึแล้ว ยังรู้จักคลายความรู้สึกกระอักกระอ่วน
ของผู้อื่นอีกด้วย การได้อยู่ใกล้เขา เหมือนได้อาบลมวสันต์¹⁴ ไม่น่าแปลกใจ
ที่มีพี่สาวเช่นนั้น

นางยังอยากจะพูดต่อ แต่ไม่ทันไรก็ใกล้ถึงจวนอัครเสนาบดีแล้ว
จิ้งจอกย่นห่างจากประตูลิบจั้ง¹⁵ เขาประสานมือ “อิงขอส่งเพียงเท่านั้น”

¹⁴ เป็นการเปรียบเปรย เหมือนได้ดื่มด่ำอยู่กับทิวทัศน์งดงามเจริญหูเจริญตา

¹⁵ 1 จั้ง เท่ากับประมาณ 3.33 เมตร

“ขอบคุณ...คุณชายมาก” เดิมนางจะเรียกเขาว่าโหวเหยีย แต่พอคำพูดมาถึงปากกลับเปลี่ยนเป็นคุณชาย เพราะเรื่องที่เกี่ยวข้องกับเขา สำหรับนางแล้วไม่เคยมีเรื่องยศถาบรรดาศักดิ์เข้ามาเกี่ยวข้อง

เจียงเจินอวี่ก็ตรึมฝีปาก พยายามไม่ให้ตนเองแสดงความอาลัยออกไปมากนัก รีบสาวเท้ากลับเข้าจวน หลังจากก้าวเข้าประตูแล้ว เจียงเจินอวี่ยังอดหันกลับไปมองไม่ได้ พบว่าจิ้งยังยืนอยู่ที่เดิม ทว่าสายตามิได้มองมาที่นาง กลับมองพื้นเบื้องหน้าด้วยสีหน้าเคร่งขรึม คล้ายกำลังคิดอะไรบางอย่าง

เขากำลังคิดอะไรอยู่

เหตุใดยามไม่มีผู้อื่นอยู่ด้วย เขาจึงไม่เคยยิ้มเลย

เหตุใด ทั้งที่เขาปฏิบัติต่อข้าอย่างสุภาพอ่อนโยน แต่กลับรู้สึกเหินห่างเหลือเกิน ราวกับมีบางสิ่งขวางกั้น

คุณชาย...

เจียงเจินอวี่มองร่างสูงระหงดูหยกได้แสงสายัณห์ พลังคิดในใจท่านจะรู้แล้วหรือไม่ หรือก็คือ ท่านยินดีรับข้า...เป็นภรรยาหรือไม่

หลังจากกลับถึงจวน เนื่องจากต้องไปพบเจียงฟูเหรินก่อน นางจึงถูกอัศวินเสนาบดีฝ่ายขวาเจียงจิ้งผู้เป็นบิดาปับเล็กน้อย เขามิได้ตำหนิอะไรมาก แต่องค์หญิงเจาหลวนไซคร่ำยกว่า เพราะนางถูกทำโทษให้ยืนอยู่ในห้องทรงพระอักษรหนึ่งชั่วยาม ขณะที่เจาอินนั่งตรวจฎีกาของตนเองไปโดยไม่เงยหน้าขึ้นมองนางแม้แต่หน่อย

เจาหลวนใช้เท้าซ้ายเหยียบเท้าขวา จากนั้นก็ใช้เท้าขวาเหยียบเท้าซ้ายสลับไปสลับมาเช่นนี้ร่วมสิบกว่ารอบจนทนไม่ไหวต้องส่งเสียงโอดครวญ “พระเชษฐา...”

เจาอินยังคงจดจ่ออยู่กับฎีการาวกับไม่ได้ยิน

เจาหลวนกัดฟัน เรียกอีกครั้ง “พระเชษฐา...”

“สำนึกผิดแล้วหรือยัง” น้ำเสียงเรียบเฉยของเจาอินดังมา

เจาหลวนรีบผงกศีรษะ น้ำเสียงตัดพ้อ “อาหลวนสำนึกผิดแล้ว ยืนจนขาแข็งไปหมดแล้ว พระเชษฐาโปรดประทานอภัยให้หม่อมฉันด้วยเถิด

เพคะ!”

เนตรหงส์ของเจาอินซ็อนขึ้นเล็กน้อย เขาปรายตามองนาง “ไหนว่ามา ผิดที่ใด”

เจาหลวนก้มหน้า ตอบอย่างพาสื่อ “หม่อมฉันไม่ควรทวงเล่น แอบ ออกจากวังโดยไม่ได้รับอนุญาต”

“ยังมีอะไรอีก”

“อะไรอีก” เจาหลวนคิดอยู่เป็นนาน “หม่อมฉันควรทูลพระเชษฐา ก่อน”

เจาอินแค้นเสียงเบา ๆ ที่หนึ่ง “วัน ๆ เราต้องทำงานมากมาย ไหนเลย จะมีเวลามาสนใจเรื่องเจ้าออกจากวัง”

เจาหลวนเห็นรอยยิ้มในแววตาเขา ก็รู้ว่าตนกำลังถูกแหย่เล่น จึงรู้สึก โส่งใจยิ่งนัก นางรีบยิ้มรับ “ใช่ ๆ ๆ พระเชษฐาทรงอุตสาหะเพื่อบ้านเมือง และปวงประชา ไม่ควรต้องมาวุ่นวายพระทัยด้วยเรื่องขี้หมูราขี้หมาแห่ง ของน้อง ขอทรงโปรดประทานอภัยให้หม่อมฉันเถิดนะเพคะ!”

“เจ้านั้นะ...” เจาอินวางพู่กัน มองน้องสาวเพียงคนเดียวของตน พลังสายหน้า “ให้ไฮ้วพระวรกายไม่แข็งแรง เจ้ากลับไม่อยู่ถวายปรนนิบัติ เอาแต่ทวงเล่น เท่ากับไม่กตัญญู นี่คือข้อแรก เจ้าเป็นถึงองค์หญิง สถานะ สำคัญยิ่ง ยามออกไปข้างนอกควรนำองค์บริวารติดตามไปด้วย แต่กลับ ออกไปคนเดียว นี่คือข้อสอง เจ้าทำตัวเหลวไหลคนเดียวขังพอว่า แต่นี่ ยังลากคนอื่นลงน้ำด้วย ทำให้เสื่อมเสียชื่อเสียง นี่คือข้อสาม...”

เจาหลวนร้องลั่น “ซ้าก่อน! พระเชษฐา หม่อมฉันไปทำให้ผู้อื่นต้อง เสื่อมเสียชื่อเสียงที่ใดกัน หม่อมฉันแค่พาพี่เจียงไปกินบะหมี่ แล้วก็แวะ ไปฟังนิทาน เรื่องพวกนี้ทำให้เสื่อมเสียชื่อเสียงได้อย่างไรกัน”

“ธิดาบ้านอัครเสนาบดี แต่งกายเป็นบุรุษ ออกไปเดินชมตลาด นั้น ยังไม่เรียกว่าเสื่อมเสียชื่อเสียงอีกหรือ”

เจาหลวนรู้ตัวว่าผิด ได้แต่ก้มหน้า แต่ยังคงไม่ลดราวาศอก นาง บ่นอุบเบา ๆ “ไปเดินตลาดแล้วอย่างไร ข้ายังไม่คิดเลยที่สนมบางคนของท่าน เกิดในตลาดด้วยซ้ำ เหตุใดท่านไม่ว่านางเสื่อมเสียชื่อเสียงบ้างเล่า”

เจาอินเลิกคิ้ว “เจ้าว่าอะไรนะ”

“ไม่ว่าอะไรเพคะ หม่อมฉันจะว่าอะไรก็ได้”

“เออละ เจ้าไปได้แล้ว ให้เรื่องวันนี้ยุติแค่นี้ อย่าให้มีครั้งหน้าอีก”

เจ้าหลวนตีใจยั้งนัก รีบเอ่ยขอบพระทัย “หม่อมฉันรู้อยู่แล้วว่า พระเชษฐาทรงรักหม่อมฉันที่สุด ขอให้พระเชษฐาทรงพระเจริญหมื่นปี!” นางกระโดดผิง เตรียมจะออกไป เจ้าอ้นกลับเรียกไว้ “เจียงเงินอวี้เป็นคนเช่นไร”

ดวงตาของเจ้าหลวนเป็นประกาย หันกลับมาเอ่ยด้วยน้ำเสียงตื่นเต้น “พี่สาวสกุลเจียงเป็นคนงามที่หนึ่งเลย! หม่อมฉันมิได้พูดเองนะเพคะ แต่นางงามกว่าซีเหอตงเหออะไรนั่นเสียอีก ทั้งอ่อนหวาน ทั้งใจดี มีความสามารถ ตัดพิกนัยอดเยี่ยมเป็นที่หนึ่งด้วย”

ดวงตาของเจ้าอ้นโค้งขึ้น คล้ายยิ้มคล้ายไม่ยิ้ม “เจ้าจะบอกว่านางมีความชาญฉลาดเช่นจีฮู ทั้งมีความงามเช่นซีเหออย่างนั้นหรือ”

เจ้าหลวนร้องรับ “ถูกต้อง! นี่แหละที่หม่อมฉันจะพูด! ตรงที่สุดแล้ว มิผิด นางเป็นแม่นางที่ประเสริฐผู้หนึ่ง!”

“เออละ รู้แล้ว เจ้าไปได้”

“เพคะ” เจ้าหลวนหมุนตัวเดินออกไป รอยยิ้มบนใบหน้าเจ้าอ้นค่อยๆ เลือนหาย เขาก็มมมองบนโต๊ะ ท่ามกลางกองฎีกา มีรายงานลับฉบับหนึ่งวางอยู่ บนนั้นมีเพียงข้อความเดียว

“อัครเสนาบดีฝ่ายขวาจะยกบุตรคนเล็ก เจียงเงินอวี้ ให้เป็นภรรยาของฉีอ้าวโหว”

เขามองข้อความนั้น ครุ่นคิดอยู่นานก่อนร้องเรียก “เถียนจิว”

เถียนจิวปรากฏตัวขึ้นภายในห้องทรงพระอักษรราวกับภูตพราย

“ระยะนี้ หวงโห้วมีความเคลื่อนไหวอย่างไรบ้าง”

“ทูลฝ่าบาท หวงโห้วคอยดูแลเซวี่ไฉ่ทุกวัน ไม่มีความผิดปกติ และไม่เคยติดต่อกับบิดาพะยะคะ”

“แล้วเซวี่ซู่เล่า”

“จงหลางเจียงทั้งวันเอาแต่รำสุราหาความสำราญกับแม่ทัพคนอื่น ๆ

“ไม่มีความผิดปกติเช่นเดียวกัน แต่เมื่อคืนตอนยามกุนหนึ่งเค่อ¹⁶ รong ราชเลขาเถียนหรงบุตรเขยของอัครเสนาบดีฝ่ายซ้ายไปหาเขาที่จวน สองคน พุดคุยกันตามลำพังอยู่พักหนึ่ง ไม่ถึงหนึ่งถ้วยชาก็กลับไป ส่วนคุยเรื่องอะไรนั้น ยังไม่ทราบพะยะค่ะ”

เจาอินเงียบ สูดหายใจลึกขึ้น “เตรียมขบวน เราจะไปตำหนักเป่าหว่า”

เถียนจิวค้อมเอว ถอยออกไป เปลี่ยนให้มหาขันทีหลัวเหิงมาถวาย การปรนนิบัติ ขบวนเสด็จค่อย ๆ ออกจากตำหนักจึงหยาง มุ่งหน้าไปยัง ตำหนักเป่าหว่า ล่วงเข้ายามค่ำ โคมสว่างไสว สะท้อนแสงจับแก้ว หลิวหลีเป็นประกายหลากสีล้น

ตำหนักเป่าหว่าอันงามวิจิตรหรูหราทั้งสองประกายในยามราตรี หวากลับ ไม่เห็นเงาคน

เห็นเช่นนี้ เจาอินพอจะคาดเดาอะไรได้ เขาโบกมือให้ผู้ติดตาม ด้านหลังถอยออกไปแล้วเดินเข้าประตูไปตามลำพัง

ผ่านระเบียงยาวเหยียด สระสีเขียวมรกตก็ปรากฏขึ้นเบื้องหน้า ข้างสระมีบันไดทรงโค้ง น้ำลึกสามจือ กั้นสระเต็มไปด้วยเศษกระเบื้องแตก สตรีผู้หนึ่งนั่งอยู่ข้างสระ

นางปล่อยผมยาวสยาย สวมเสื้อคลุมไหมสีขาวยาวบริสุทธิ์ ชายชุดคลุมไหมม่วงสูงชันเผยให้เห็นริ้วขานวลเนียนดูหยกและซ่อนอยู่ในน้ำ ข้างตัวนาง วางจอกสุรามากมาย

เนื้อถั่วบางเบา ลายผกาโปร่งแสง ให้สัมผัสเนียนลื่นดูหยก เป็น เครื่องกระเบื้อง “ปี่จือ” ลือชื่อของแคว้นนี้

นางหยิบจอกสุราใบหนึ่งในจำนวนนั้นขึ้นมาอย่างไม่ยั้งพระ เขี้ยวส่ง ๆ ลงไปในสระน้ำ

กระเบื้องตกลงไปกระทบกับแก้วหลิวหลีในน้ำ เกิดเสียงแตกกร้าว ที่อธิบายได้ยาก

¹⁶ ยามกุน (ยามไ้) คือช่วงเวลาระหว่าง 21.00 - 23.00 นาฬิกา ยามกุนหนึ่งเค่อ คือ เวลา 21.15 นาฬิกา

นางเล็กคิ้ว หยิบใบใหม่ขึ้นมา เขวี้ยงลงไปในสระอีก...

ชั่วขณะนั้น ภายในตำหนักโอโถงมีเพียงเสียงน้ำแตกกระจาย ยิ่งทำให้ได้ยินเสียงแตกรัวชัดเจน ทั้งยังเจือความชุ่มเคื่องอยู่ด้วย

นางฟังเสียงนี้พลางมองเศษกระเบื้องศิลาตกลงค่อย ๆ กองหน้าขึ้นเรื่อย ๆ ที่ก้นสระ ใบหน้าขาวมึนตึง ภาพเช่นนี้ในสายตาเจอนั่นช่างเร้ารัญจวนใจ

เขาเดินเข้าไปคว่ำมือนาง รุ้งหญิงสาวเข้ามาในอ้อมกอด กระซิบเบา ๆ “ซีเหอ...” คำที่หลุดออกมาดูจมนตร์สะกด รัตรึงใจอย่างที่สุด

ซีเหอไม่ได้หันไป สายต่ายังคงมองเศษกระเบื้องแตกก้นสระ ทำท่ามีนตึงเย็นชา

เจอนั่นชูไข้ชอกคองนาง ถอนหายใจเบา ๆ “เจ้าเอาโทสะมาระบายกับของไร้ชีวิตพวกนี้อีกแล้ว...”

มุมปากของซีเหอโค้งขึ้น น้ำเสียงเกียจคร้าน “เช่นนี้ไม่ดีหรือเพคะ โบราณมีเมยส์ฉีกแพร¹⁷ ยามนี้มีซีเหอเขวี้ยงจอกสุรา โบราณมีต่าจี้สระสุราปานี้¹⁸ ยามนี้มีซีเหอสระกระเบื้องตำหนักหลิวหลี่ เช่นนี้จึงจะนับว่าสมฉายา ‘สนมปีศาจ’ มีไซ้หรือเพคะ”

เจอนั่นหันตัวนางเข้ามาหา จ้องมองนางพลางยิ้มน้อย ๆ “เจ้าเปรียบตนเองกับเมยส์และต่าจี้ หรือเจ้าอยากให้เราเป็นชย่าเจี้ยและซางโจ้ว?”

ซีเหอมองเขานิ่งนานก่อนจะเบือนหน้าไปทางอื่น น้ำเสียงราบเรียบ “หากฝ่าบาททรงประสงค์จะเป็นชย่าเจี้ยและซางโจ้วก็ต้องมีความสามารถ เช่นนั้นด้วย ยามนี้ในพระหัตถ์ยังไม่มีพระราชอำนาจที่แท้จริง ทุกสิ่งล้วนอยู่ภายใต้การควบคุมจัดการของเหล่าขุนนาง แล้วจะอ้างถึงบารมีของชย่าเจี้ยกับซางโจ้วได้อย่างไร”

---

¹⁷ เมยส์คือสนมของชย่าเจี้ย กษัตริย์องค์สุดท้ายของราชวงศ์ชย่า มีความงามเป็นเลิศจนชย่าเจี้ยลุ่มหลง ไม่สนใจบ้านเมือง เอาอกเอาใจนางทุกอย่าง หนึ่งในความชอบที่แปลกประหลาดของเมยส์คือ นางชอบฟังเสียงผ้าไหมฉีกขาด เพื่อเอาใจนาง ชย่าเจี้ยจึงสั่งให้คนนำผ้าแพรไหมมากมายมาให้นางฉีกเล่น

¹⁸ ต่าจี้คือสนมของโจ้วหวัง กษัตริย์องค์สุดท้ายแห่งราชวงศ์ซาง คำว่า “สระสุราปานี้” เกิดจากการที่โจ้วหวังลุ่มหลงมัวเมาในอิสตรี และสำเร็จสำราญถึงขั้นใช้สุรามาทาให้เต็มสระขนาดใหญ่ มีเกาะกลางสระ เอาเนื้อสัตว์มาแขวนไว้เต็มกิ่งไม้ เอาไว้เป็นที่สำราญกับเหล่าสนม ล่องเรือในสระ ยามกระหายก็ตักสุราในสระขึ้นดื่ม ทิวก็คว่ำเนื้อมากิน

ถูกนางเห็บแถมเอาเซนนี้ เจาอินไม่เพียงไม่โกรธ กลับยังหัวเราะออกมา กอดนางแน่นขึ้น “ซีเหอเอ๋ยซีเหอ ผู้คนต่างว่าเรารุ่มหลงรูปโฉมของเจ้า แต่กลับไม่รู้เลยว่าสิ่งที่เราชื่นชอบจริง ๆ คือนิสัยตัวตนของเจ้าต่างหาก เจ้าไม่ให้ทางถอยแก่ผู้อื่น ทั้งไม่เหลือทางถอยให้ตนเอง หากคำพูดนี้หลุดออกไป ต่อให้มีลิบหัวก็ไม่เหลือ”

ใบหน้าของซีเหอยังคงไร้อารมณ์ “ไม่เหลือก็ไม่เหลือสิ ถึงอย่างไรก็มีใช้ครั้งแรกที่ฝ่าบาททรงสละหม่อมฉันอยู่แล้ว”

เจาอินระบายลมหายใจเบาๆ “ซีเหอ ตอนนี้อย่างไม่ถึงเวลา แต่เราขอให้คำมั่นแก่เจ้าว่าอีกไม่นาน อีกไม่นานเราจะชำระแค้นที่เจ้าตกน้ำในวันนั้น”

ซีเหอฟังแล้วหัวเราะออกมาทันที เดิมนางมีเครื่องนุ่งห่มขลิบขี้นมา วงพักตร์กลับเปลี่ยนเป็นैयाวนชั่วร้ายอย่างบอกไม่ถูก ยิ่งทำให้นางดูมีเสน่ห์มากขึ้น เกียจคร้านมากขึ้น ทำให้คนมองวิญญูณแทบหลุดลอย

“ฝ่าบาททรงดีดลูกคิดได้ยอดเยี่ยมนัก ถึงได้เอาเรื่องนี้มาใส่บนศีรษะหม่อมฉัน เมื่อถึงเวลากำจัดสกุลเซวีย สิ่งที่คุณจะพูด ย่อมไม่พ้นว่าหม่อมฉันเป็นคนให้ร้าย เห็นทีฉายาสนมปีศาจของหม่อมฉันคงต้องติดตัวต่อไป”

เจาอินจ้องมองนาง ดวงตาฉายแววเศร้าเสียใจหลายส่วน “เรารู้ว่าเราติดค้างเจ้ามาก...”

ซีเหอตอบสนองด้วยเสียงหัวเราะเย็นชา

เจาอินไม่สนใจทำทีเยาะหยันของนาง เขาเอ๋ยต่อ “ดังนั้น เราจึงตั้งใจทำบางสิ่งเพื่อเป็นการชดเชยให้เจ้า เรื่องบางอย่าง ขอเพียงทำให้เจ้าพอใจได้ เราล้วนยอมให้เจ้า”

“ดังเช่นตำหนักหลิวหลี่ และสระหยกมรกต?”

“ยังมีอีก...” เจาอินนิ่งไปครู่หนึ่ง เอ๋ยซ้าๆ ที่ละคำ “เสียงเงินอวี”

ซีเหอชะงัก หันมามองเขา เงาสะท้อนในดวงตาของกันและกันวูบไหว คล้ายระลอกคลื่น

วันต่อมา มีคำสั่งจากวังหลวงให้เจียงเงินอวี๋เข้าวังไปสอนซีเหอฟูเหรินติดพัน

คนในสกุลเจียงต่างประหลาดใจกับเรื่องนี้ ไม่เข้าใจว่าเหตุใดต้อง
เจาะจงให้เจียงเงินอวี๋รับมอบหมายหน้าที่นี้ ตามหลักแล้ว หากสนมต้องการ
เรียนพิน ย่อมสามารถเชิญอาจารย์จากกองสังคีตไปสอนได้ หรือต่อให้ไม่มี
ในวังย่อมต้องมีนางกำนัลที่ติดพันได้ เป็นไปไม่ได้เลยที่จะมาถึงตัวบุตรสาว
ของอัครเสนาบดีฝ่ายขวา ซีเหอฟูเหรินขึ้นชื่อเรื่องความเย่อหยิ่งจองหอง
การสอนนางติดพัน หากไม่ระวัง อาจกลายเป็นหาเรื่องใส่ตัวได้

เจียงฟูเหรินคิดแล้วคิดอีก “เงินอวี๋ เจ้าแกล้งป่วยดีหรือไม่”

พี่สะใภ้เอ๋ย “จริงด้วย หาเหตุบอกรัดไปเถิด อย่ารับมอบหมายงานนี้
ดีกว่า”

แม้แต่เจียงจิ้งยังบอก “หากไป เกรงว่าจะมีภัย อย่าไปดีกว่า”

ทว่าเจียงเงินอวี๋กลับยิ้มบางๆ “ท่านพ่อ ท่านแม่ พี่สะใภ้ ซีเหอฟูเหริน
เรียกตัวข้า แสดงว่าต้องเจาะจงไว้แล้ว ต่อให้ข้าแกล้งป่วยบอกรัดไปได้
ในคราวนี้ นางก็ต้องหาข้ออ้างอื่นมาเรียกตัวข้าอีกในครั้งหน้า นี่คือโชค
มิใช่เคราะห์ หรือต่อให้เป็นเคราะห์ ก็หนีไม่พ้น ฉะนั้น ข้าตัดสินใจแล้วว่า
จะไป ข้าก็อยากรู้เช่นกันว่านางคิดจะทำอะไรกันแน่”

ด้วยเหตุนี้ วันต่อมาเจียงเงินอวี๋จึงเข้าวัง เกี้ยวหยุดที่หน้าตำหนัก
เป่าหว่า นางกำนัลประคองนางเข้าไปยังโถงบุปผา¹⁹ ที่ติดมานโปรง ซีเหอพิง
ข้างกรอบหน้าต่าง กำลังใจลอย แสงตะวันทาบทอลงบนใบหน้างามไร่ที่ติ
ของนาง แพขนตายาวดกหนา

ไม่รู้เพราะเหตุใด เห็นแล้วกลับชวนให้รู้สึกเศร้าเหลือเกิน

ที่แท้สตรีที่ขอบวางอำนาจเย่อหยิ่งก็เศร้าเป็นด้วย?

เจียงเงินอวี๋ยอบกายทำความเคารพ

ซีเหอหันมา แววดาไลกระจ่างมีความประหลาดใจสามส่วน หยิ่งเซิง
สามส่วน ประเมินท่าที่สามส่วน เคล้าระคนกับความขมขื่นอีกหนึ่งส่วน นาง
มองเจียงเงินอวี๋นี่ๆ สุดท้ายจึงถอนหายใจยาว

¹⁹“ชวาทิง” ในสมัยโบราณใช้เรียกโถงต้อนรับแขกด้านนอกตัวเรือน มักสร้างไว้ใน
สวนดอกไม้หรือในลานเรือน

นับแต่นั้นมา ซีเหอให้เจียงเงินอวี๋เข้าวังไปสอนตีดพิณทุกสามหรือห้าวัน ปากบอกว่าสอนตีดพิณ แต่ความจริงมีเพียงเจียงเงินอวี๋รับหน้าที่ตีดพิณ ส่วนซีเหอฟูเหรินทำหน้าที่ฟัง ไม่มีการพูดคุยกันเลย

เจียงเงินอวี๋รู้สึกว่ามีฝ่ายกำลังสังเกตตนอยู่ แต่ไม่รู้เหตุผล ได้แต่เพียงระมัดระวังกิริยาวาจาของตนอย่างเต็มที่

ช่วงเวลานี้เอง แม่สื่อหวงจินไม่ได้ผิดคำพูด นางสามารถนำเทียบเวลา ตกฟากของจีอิงกลับมาได้จริง ๆ เทียบเวลาตกฟากเขียนอยู่ในม้วนกระดาษ สีม่วงอ่อนพิมพ์ลายไปเจ้อด้วยดินเงิน นอกจากนี้จะมีดวงชะตาแปดอักษรแล้ว ยังมีคำโคลงเขียนแนบมาด้วย

‘ดอกอิ่ง²⁰ วิญญูชาติ อรุณชาวทิวาแดงสายัณห์ม่วง
แสนคะเนิงหยาดฝน²¹ กระทบทรวง ล่วงราตรียลยินเสียงพิรุณ’

อักษรสะท้อนตัวคน เจียบคมพลิวไทหวง งดงามเหนือธรรมดา
เจียงเงินอวี๋คิดเล็กน้อยก่อนต่อโคลง...

‘ดอกอวี๋²² งามยามวสันต์ เขียวคิมหันต์สารทสีเพี้ยนเหลือง
หกสีสิ้นซ่มอ่อนสานกลมกลืน ร่วมประเทืองฤดูกาลมานานเนา’

แม่สื่อหวงจินชมเปาะ “สมกับเป็นคุณหนูเจียงจริง ๆ เข้าคู่ได้
เหมาะเจาะ เข้าคู่กันดีมาก!”

พี่สะใภ้ยิ้ม “เขาคือวิญญูชนดอกอิ่ง เข้ากับอักษร ‘อิง’ ส่วนเงินอวี๋
คือดอกอวี๋งามของเขา ก็เข้ากับอักษร ‘อวี๋’ เหมาะเจาะกันดีแท้ ๆ”

ทุกคนต่างยิ้มแย้มพอกพอใจ แต่พอเจียงเงินอวี๋กลับเข้าห้องกลับ
เริ่มกลัดกลุ้ม ในคำโคลง คุณชายเหมือนจะสื่อความนัยบางอย่าง ซ้ำ

²⁰ คำว่าดอก “อิ่ง” (ดอกเซอริ) พ้องเสียงกับชื่อ “อิง” ของจีอิง

²¹ คำว่า “อวี๋” ที่แปลว่า “ฝน” ออกเสียงใกล้เคียงกับ “อวี๋” ของชื่อเงินอวี๋

²² ดอก “อวี๋” หรือ “อวี๋เหมยเหริน” (ปีอบี้แดง) พ้องเสียงกับคำว่า “อวี๋” ในชื่อเงินอวี๋

ท่อนแรกไป คำว่า“แสนคะนึง” นั้นหมายถึงอะไร แล้ว“สายัณห์ม่วง” เป็นคำเปรียบที่ไม่เป็นมงคลเอาเสียเลย ช่างน่าคาใจนัก

ทว่าเจียงเจินอวีได้แต่รู้สึกค้างคาอยู่ในใจ ไม่กล้าบอกกล่าวแก่มารดา คี้นนี้อากาศเปลี่ยนเป็นหนาวเย็นอีกครั้ง หิมะตกหนักปกคลุมเต็มพื้นที่ ทำให้ตอนที่นางเข้าวังไปสอนพิณในวันต่อมา เพิ่งจะก้าวเข้าไปในตำหนักเป่าหูกาก็ได้ยินนางกำนัลบอกว่าฟูเหรินล้มป่วย

นางกำนัลนำเจียงเจินอวีเข้าไปในห้องชั้นใน ภายในห้องจุดเตาอุ่นไว้ กลิ่นยากำจายบางเบา หลังม่านไหมยกดอกเจ็ดสมบัติ²³ ซื่อหนึ่งอยู่โดยมีผ้าฉนวนห่มคลุม สีหน้าขาวซีด ดูประสาบางอย่างอ่อนแอ

เดิมเจียงเจินอวีคิดจะถอยออกไป แต่ซีเหอกลับเรียกนางไว้ “เจ้ามาได้จังหวะพอดี ไม่รู้ว่าเจ้าเล่นเพลง วาตรีซางเจียงได้หรือไม่”

เจียงเจินอวีอึ้งไปเล็กน้อย “เจ้าคะ” แล้วเริ่มบรรเลงพิณ

เสียงพิณกังวานหวานอ้อยล้อย ดุจสายน้ำทอดยาวไหลเอื่อย ฉับพลันเกิดพยับเมฆพัดพาพายุฝนกระหน่ำ สายน้ำปั่นป่วน เกลี่ยวคลื่นยักษ์ซัดโหมรุนแรง ท้องน้ำและผืนฟ้ากลืนหายไปไนรัตติกาลอันมืดมัว มังกรครามทะยานฝ่าเมฆหมอกลงสู่ห้วงสมุทร ระเบิดล่องท่องคลื่น

บทเพลงโบราณ ท่วงทำนองธาโทมรุนแรงทว่าละเมียดละไมอย่างที่สุดนี้ ถูกเจียงเจินอวีบรรเลงออกมาด้วยวิธีการสายเบาและเนิบช้า ร่ายนิ้วด้วยความมั่นใจ แทบไม่ต้องเปลืองแรง

ซีเหอเฝ้ามอง เฝ้าฟัง ดวงตาเริ่มเปียกชื้น สุดท้ายน้ำตาก็ไหลริน

เจียงเจินอวีตกใจ จังหวะที่เสียสมาธินี้เอง สายพิณที่มูมหนึ่งก็ขาดสะบั้น นางรีบคุกเข่า “เจินอวีสมควรตาย ขอฟูเหรินโปรดลงโทษด้วย!”

²³ คำว่า“เจ็ดสมบัติ”หรือ“ซีเป่า” หมายถึง สมบัติล้ำค่า 7 ชนิด แต่ละยุคสมัยสิ่งที่ยกย่องให้เป็นเจ็ดสมบัติจะแตกต่างกันเล็กน้อย เช่น สมัยช้วน ประกอบด้วย ทองคำ เงิน หลิวหลี คริสตัล เปลือกหอยมือเสือ กัลปังหา และอำพัน ยุคเฉาเว่ย (สมัยสามก๊ก) จะเป็นทองสีม่วงเงิน หลิวหลี คริสตัล หอยมือเสือ กัลปังหา และอำพัน สมัยราชวงศ์ถังเป็นทองคำ เงิน หลิวหลี คอวตซ์หรือคริสตัลที่เป็นรูปทรงคิวลิงค์ หยกน้ำงาม มุกชาด และอำพัน สมัยราชวงศ์ซ่งเป็นทองคำ เงิน หลิวหลี คอวตซ์หรือคริสตัลที่เป็นรูปทรงคิวลิงค์ หอยมือเสือ ไช่มุก และอำพัน

ซีเหอไม่เอื่อยอะไร เพียงจ้องมองนางอยู่เช่นนั้น แวตตาเศร้าสร้อย
 สุดประมาธ สุดท่ายร้างก็สิ้นเต็มอย่างรุนแรง กระอักเลือดออกมาทันที
 โลหิตกระเซ็นใส่ใบหน้าเจียงเงินอู่ว่างแม่นยำ
 นางกำนัลข้างกายร้องอุทาน “ฟูเหริน! ฟูเหริน ท่านเป็นอะไรไป”
 ซีเหอหงายหลังล้มลงหมดสติ ขณะที่เจียงเงินอู่วิวที่ทั้งหน้าเป็นเลือด
 ตกใจจนทำอะไรไม่ถูก
เป็นเช่นนี้ไปได้อย่างไร!

เรื่องที่เกิดขึ้นหลังจากนั้นราวกับละคร นางคุกเข่าอยู่บนพื้นเฝ้ามองการแสดง
 นั้นตั้งแต่ต้นจนจบ รู้สึกเพียงความสับสนในความสงบนิ่งเหมือนความตาย
 เริ่มจากนางกำนัลตามแพทย์หลวงมา จากนั้นปีหวังกี่มาถึง ห้อง
 ชั้นในเล็ก ๆ แออัดไปด้วยผู้คนมากมาย กลิ่นยาฉุนก็กลดคลุ้งจนแทบ
 หายใจไม่ออก
 ข้างหูได้ยินเสียงมากมาย พอจับความได้ราง ๆ ว่า “โรคนี้ประหลาด
 นัก...เกรงว่าจะมีอันตรายถึงชีวิต...กระหม่อมไร้ความสามารถ...” สิ่งทีเห็น
 คือชายเสื้อม้ามายขยับไหวไปมา สีเหลืองคือฝ่าบาท สีแดงเขียวครามฟ้า
 ฟ้าสีหกเฉดคือเหล่าสนม สีม่วงอ่อนคือนางกำนัล สุดท่ายก็มีสีชาวปรากฏขึ้น
 พร้อม ๆ กัน ด้านนอกมีเสียงคนรายงาน “ฉีอ้าวโหวมาถึงแล้ว...”
 เจียงเงินอู่วิ่งเหยหน้าขึ้น อีกด้านของม่านไหมปักลายหญิงงาม นาง
 เห็นจึงคุกเข่าอยู่ที่ห้องด้านนอก ชุดสีขาวเจิดจ้าดูจดาวช่วยชีวิต ขอบตา
 นางแดงเรื่อ เหมือนคนจมน้ำมองเห็นขอนไม้ลอยมา ทั้งร้างสิ้นเทา ทว่า
 ในความสั่นเทานั้น นางรู้ว่าตนไม่เป็นไรแล้ว

ขอเพียงเขามา ข้าจะไม่เป็นอะไร

เจ้าอินหันมา สีหน้าโล่งอก เอ่ยเสียงดัง “ฉีอ้าว เจ้ามาพอดี พวก
 ไร้ประโยชน์สำนักแพทย์หลวงนี้ไม่มีใครดูออกเลยสักคนว่าซีเหอป่วยเป็นอะไร
 เจ้ารีบไปร่างราชโองการ เราจะปลดพวกเขาออกจากตำแหน่งให้หมด!”

จิ้งยังคงนิ่ง เอ่ยไม่เร็วไม่ช้า น้ำเสียงไม่สูงไม่ต่ำ แต่พอได้ยินแล้ว
 ทุกคนต่างพูดไม่ออก “ขอฝ่าบาททรงระงับโทษก่อน พอกระหม่อมได้ข่าวว่า
 ฟูเหรินล้มป่วยก็รีบรุดมาทันที ทั้งยังเชิญหมอเทวดามาคนหนึ่งด้วย”

ดวงตาของเจอาอินเป็นประกาย “รีบเบิกตัว!”

บุรุษสวมชุดสีครามเดินตามหลังเหิงเข้ามา คุณเข่าข้างข้างจื่อจิ่ง “ข้าน้อย
เจียงหว่านอี ถวายบังคมฝ่าบาท”

แพทย์หลวงเฒ่าที่อยู่ในห้องชั้นในถึงกับผงะ สีหน้าแตกตื่นตกใจ
เจอาอิน “เจ้าคือหมอเหวดดา?”

บุรุษชุดครามตอบ “หมอเหวดดาเป็นนายที่ชาวบ้านเรียกกันเอง
ข้าน้อยมีกล้าอวดอ้างตนพะยะค่ะ”

“หากเจ้ารักษาอาการป่วยของซีเหอได้ เราจะมอบนามหมอเหวดดาให้!
รีบเข้ามา”

บุรุษชุดครามผู้มีนามว่าเจียงหว่านอีรับคำ ค้อมตัวเดินเข้าไปด้านใน
เริ่มจับชีพจรวินิจฉัยอาการให้ซีเหอ เจียงเงินอู่มองจากมุมที่ตนอยู่ เห็น
หมอผู้นี้มีเครื่องหนังดงามดูสตรี้ที่สงบเสงี่ยม ทั้งร่างแผ่กลิ่นอายสุขภาพสมบูรณ์
ที่ผ่านการอบรมกลมกล่อมกลา ไม่เหมือนแพทย์ แต่เหมือนบัณฑิต

แพทย์หลวงเฒ่าที่อยู่ข้างๆ มองเขาด้วยสีหน้าตื่นตระหนกยิ่งกว่าเดิม
มือที่ชูกอยู่ในแขนเสื้อสั้นเต็มไม่หยุด

เจียงหว่านอียกหน้าขึ้น ส่งยิ้มน้อยๆ ให้เขา “ท่านพ่อ ไม่พบกันนาน
ระยะนี้ท่านสบายดีหรือไม่?”

แพทย์หลวงเฒ่าเกิดอาการจุกอกขึ้นมาทันที พุดไม่ออก คนอื่นๆ
ถึงกับปากอ้าตาค้าง ไม่คาดคิดว่าหมอเหวดดาที่เชื่อกันจะเป็นบุตรชายโหน
ของเจียงไหวผู้ตรวจการสำนักแพทย์หลวง

ฟังจากคำพูดเขา ดูเหมือนพ่อลูกคู่นี้จะไม่ได้พบกันมาหลายปีแล้ว
วันนี้ได้พบกันอีกครั้ง กลับรู้สึกแปลกๆ ไม่มีผู้ใดเดาทางออก

เจอาอินไม่สนใจความลึกลับอันลึกลับซับซ้อนของพวกเขา เพียง
ถามเรื่องที่กำลังร้อนใจ “เป็นเช่นไร ซีเหอป่วยเป็นอะไร เหตุใดจู่ๆ จึง
กระอักเลือดแล้วหมดสติไม่ฟื้น”

คิ้วงามของเจียงหว่านอีขมวดมุ่น นิ่งเงียบไม่พูดจา

เจอาอินเอ่ยต่อ “หลายวันก่อน นางต้องลมหนาว เคยเป็นโรคร้อนใน
และโดนลมเย็นภายนอก...”

เจียงหว่านอีคลายมือจากซีเหอ ยึดตัวขึ้นมาทำความเคารพ พลง

เอ่ยเสียงเนิบ “ทูลฝ่าบาท สิ่งที่ฟูเหรินเป็นมิได้เกิดจากต้องลมเย็นพะยะคะ”
 เจียงเงินอวี๋ใจหายวาบ นางมีลางสังหรณ์ไม่ตีบางอย่าง
 รวากับยืนยันความคิดของนาง เมื่อคำพูดต่อมาของเจียงหว่านอีคือ
 “ความจริงแล้ว ฟูเหรินต้องยาพิษ”

“ต้องยาพิษ?” สีหน้าเจาอิ่นเปลี่ยนไป

“พะยะคะ หากข้าน้อยเตาไม่ผิด พิษชนิดนี้มีชื่อว่า ‘คะนิงโคก’ ซึ่งก็เป็น
 ดั่งชื่อ ผู้ที่ได้รับพิษจะมีร่างกายอ่อนแอ ไร้เรี่ยวแรง อารมณ์เศร้าหมองลง
 ทุกวัน สุดท้ายจะป่วยและตายอย่างช้าๆ”

เจาอิ่นอึ้งไปครู่หนึ่ง ก่อนจะเอ่ยด้วยน้ำเสียงร้อร่น “ในเมื่อรู้ชื่อพิษ
 แล้ว มีวิธีแก้หรือไม่”

“ฝ่าบาทโปรดวางพระทัย ฟูเหรินเป็นผู้สูงส่ง สวรรค์ย่อมคุ้มครอง
 จะต้องผ่านด่านเคราะห์นั้นไปได้ เพียงแต่...”

“เพียงแต่อะไร”

“เพียงแต่ฟูเหรินถูกพิษฝังลึก ส่งผลต่อทารกในครรภ์ เกรงว่าคง
 ไม่อาจรักษาครรภ์นี้เอาไว้ได้”

เจาอิ่นยิ่งตกใจ เอ่ยเสียงสั้น “เจ้าว่าอะไรนะ พุดให้เราฟังอีกทีสิ”

เจียงเงินอวี๋ล้องมองเจียงหว่านอีอย่างตื่นตระหนก ได้ยินเสียง
 ประหลาดกริตร้องในใจ *ห้ามพุด อย่าพุดนะ ห้ามพุดเด็ดขาด!*

ทวาริมฝีปากบางคุณนั้นขยับเบาๆ น้ำเสียงเยือกเย็นลอดไรฟันออกมา
 “ทูลฝ่าบาท ฟูเหรินไม่เพียงถูกพิษ แต่นางยังตั้งครรภ์ได้หนึ่งเดือน เพียงแต่
 ตอนนี้ ทารกเสียชีวิตแล้ว”

เจียงเงินอวี๋หลับตาลงอย่างไม่อาจควบคุม กลางมือมีเหงื่อชุ่มซึม
 จนชุ่มโชก ในใจมีเพียงคำเดียวดังก้องไม่หยุด... *จบกัน*

จบกัน จบกัน! จบสิ้นแล้ว...

ต่อให้นางไม่สนใจเรื่องราวรอบตัวมากกว่านี้ ต่อให้รังเกียจการ
 แก่งแย่งชิงดีในวังมากกว่านี้ ก็มิได้หมายความว่านางไม่รู้เรื่องราวอะไรเลย
 การที่สนมของหวงตี้มีครรภ์แล้วถูกคนลอบวางยาพิษจนถึงแก่ชีวิต เป็นเรื่อง
 ร้ายแรงยิ่งกว่าคลื่นยักษ์พันชั้น หากมีการตรวจสอบ เรื่องย่อมพัวพันเป็น
 วงกว้าง แม้เวลานี้ตัวนางจะถูกเข่าอยู่ที่นี้ แต่สายตากลับมองเห็นความ

เปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ ตระหนักได้ว่าเรื่องนี้ยากจะรอดตัวได้

บรรยากาศชั่วขณะนั้นดูพายุตั้งเค้าเตรียมโหมกระหน่ำใส่หอสูง
สงสารก็แต่ตนเองที่ไร้กำลังจะต้านทาน

เจียงเฉินอวี่ก็ถรมฝีปาก สายตามองไปยังจิ้งที่อยู่ห่างออกไปเพียง
ชั่วม่านกันอีกครั้ง คุณชาย คุณชาย ท่านมีบทบาทใดในการแสดงนี้

เป็นดังคาด เจาอินไต้ยีนก็เดือดดาลถึงขั้นตบโຕ้ะ “มีเรื่องเช่นนี้
ด้วยหรือ! เป็นใคร ผู้ใดกล่าวสนมรักของเรา ทหาร เอาตัวนางกำนัล
ในตำหนักเป่าหว่าทั้งหมดไปสอบสวน ตรวจสอบให้ถึงที่สุดจนกว่าความจริง
จะปรากฏ!”

สิ้นคำสั่ง นางกำนัลและขันทีรีบคุกเข่ากันเป็นแถบ เสียงอ้อนวอน
ดั่งระฆังไม่ขาดหู ทว่าทุกคนต่างถูกองครักษ์ลากตัวออกไป เหลือเพียง
เจียงเฉินอวี่ที่ยังคงคุกเข่าอยู่ข้างๆ ไม่มีผู้ใดสนใจ

สุดท้ายเจาอินหันมามองนาง “เจ้าเป็นใคร”

“หม่อมฉันเจียงเฉินอวี่เพคะ”

“เจ้าก็คือเจียงเฉินอวี่?” สายตาของเจาอินกวาดมองนาง คล้าย
ประหลาดใจเล็กน้อย ทว่าไม่นานสีหน้าก็เปลี่ยนเป็นเคร่งขรึม “เรื่องนี้
ไม่เกี่ยวกับเจ้า เจ้าคงตกใจ กลับไปเถอะ”

เจียงเฉินอวี่คิดไม่ถึงว่าปี่หวังจะปล่อยตัวนางไปง่าย ๆ เช่นนี้ นาง
รีบโศกศีรษะขอบคุณ เตรียมจะลุกขึ้น ทว่าขาทั้งสองข้างแข็งจนเหยียด
ไม่ออกเนื่องจากคุกเข่านานเกินไป ขณะที่หน้ากำลังจะคะมำ ก็มีมือข้างหนึ่ง
ยื่นมาพยุงนางไว้อย่างมั่นคง

เมื่อหันไปก็เห็นว่าเป็นคุณชาย

จิ้งมองไปยังเจาอิน “ฝ่าบาท กระหม่อมขอไปส่งคุณหนูเจียงนะ
พะยะค่ะ”

สายตาของเจาอินกวาดมองหึ่งคู่รอบหนึ่งก่อนจะพยักหน้า จิ้ง
จึงประคองเจียงเฉินอวี่ค่อย ๆ เดินออกไป

ระหว่างเดินไปยังประตูวัง เจียงเฉินอวี่รู้สึกตื่นตันใจยิ่งนัก นางกำลังจะ
เอ่ยปาก ทว่าจิ้งก็กลับปล่อยมือจากนาง กอบทิมะบนราวกันด้านข้างเสียง

ดั่งสาว ทิมะละลายกลายเป็นน้ำ มีไอร้อนลอยกรุ่น เขาหยิบผ้าเช็ดหน้า ออกจากอกเสื้อมาซับน้ำจนเปียก บิดให้หมาดแล้วยืนมาตรงหน้านาง

เจียงเงินอวี๋จึงเพิ่งนึกขึ้นได้ว่าใบหน้าตนและเลือดที่ถูกซีเหอพนใส่ เมื่อครู่ ตั้งแต่เกิดเรื่อง นางก็ได้แต่คุกเข่า ไม่กล้าเช็ดออก คาดว่าเวลานี้ สภาพของตนคงทุเรศทุรังยิ่งนัก และทุกอย่างล้วนอยู่ในสายตาเขา ทันท ที่คิดได้ เจียงเงินอวี๋ก็ยิ่งกระอักกระอ่วน รีบรับผ้าเช็ดหน้ามา ทว่าข้อหนึ่ง เลือดแห้งกรังหมดแล้ว จะเช็ดออกก็ยากเต็มที ข้อสอง ไม่มีคันท่อง จึงมองไม่เห็นว่าการเลือดเป็นอยู่ที่ใดบ้าง ด้วยเหตุนี้ นางจึงได้แต่รีบร้อนเช็ดไป ส่งเดช เป้งขาดบนหน้าที่ละหะอยู่แล้วยิ่งละหะหนักขึ้นไปอีก ทั้งแดงเหลือง ปะปนกันยุ่ง

จึงถอนหายใจเบาๆ หยิบผ้าเปียกจากมือนางมา ใช้มือข้างหนึ่ง เชยคางหญิงสาว มืออีกข้างเช็ดคราบเลือดให้อย่างเบามือ ทุกจุดที่ผ้าเปียก กับนิ้วของเขาสัมผัสถูก ผิวบริเวณนั้นก็ร้อนผ่าวราวกับติดไฟ เจียงเงินอวี๋ ทั้งหวาดหวั่น ทั้งกระวนกระวาย แต่ที่มากกว่านั้นคือความเขินอายอย่าง ยากจะบรรยาย นางอยากซ่อนสายตาขึ้นมองเขา แต่ก็กลัวที่จะสบประสาน สายตากับเขา จึงได้แต่หลุบตามองสาบเลื้อยของจีอิง รู้สึกหวานละมุนซาบซ่าน ไปทั้งหัวใจ

เขาช่าง...อ่อนโยน

เขาช่าง...อ่อนโยนอะไรเช่นนี้

ชาตินี้ข้าช่างโชคดีนัก ที่ได้มีวาสนาพบพานบุรุษที่แสนอ่อนโยนเช่นนี้

ข้า...เป็นคนโชคดีจริง ๆ ใช่หรือไม่

หัวใจของเจียงเงินอวี๋หวานล้ำ อดไม่ได้ที่จะซ่อนสายตาขึ้นมองหน้า จีอิง คิดไม่ถึงว่าชั่วขณะนั้น จีอิงจะปล่อยมือจากนางแล้ว เขาดึงมือกลับไป “เสร็จแล้ว”

เห็นเขาจะโยนผ้าเช็ดหน้าทิ้ง เจียงเงินอวี๋รีบร้องบอก “ซ้าก่อน! ผ้าเช็ดหน้านั้น ให้ข้านำกลับไปซักคืนให้คุณชายเถิด”

“แค่ผ้าเช็ดหน้าผืนเดียว ไม่จำเป็นต้องยุ่งยาก” จีอิงว่าแล้วก็โยนทิ้งไป

เจียงเงินอวี๋เย้นวาบในอก ราวกับมีบางสิ่งถูกโยนทิ้งไปพร้อมกับ ผ้าเช็ดหน้า เพื่อขจัดความรู้สึกแปลกประหลาดนี้ นางจึงรีบเปลี่ยนหัวข้อ

สนทนา “เอ่อ...ซีเหอฟูเหรินเป็นผู้มีบุญ สวรรค์ย่อมคุ้มครอง คงไม่เป็นอะไร...กระมัง”

จึงรับว่า “อืม” เบาๆ

นางจึงเอ่ยต่อ “เมื่อครู่...ข้าตกใจมาก จู่ๆ นางก็กระอักเลือดออกมา ข้ากลัวจนขยับตัวไม่ได้...” นางยิ้มอย่างเก๋อกระดาก จากนั้นก็ไม่อาจพูดต่ออีก

กระอักกระอ่วนเหลือเกิน ระหว่างเธอกับนางมีความน่าอึดอัดที่ยากจะบรรยายแผ่กระจายออกมา แม้ไม่อาจบอกได้อย่างชัดเจนว่าเกิดอะไรขึ้น แต่ก็สัมผัสได้ร่างๆ ว่ามีอะไรบางอย่าง

เวลาเดียวกันนั้นเอง ม้าตัวหนึ่งห้อตะบึงมา เมื่อม้าหยุดลง ผู้ที่อยู่บนหลังอาชาพลิกตัวลงมา คุณเช่าคารวะ “โหวเฮีย เกิดเรื่องแล้ว!” คนผู้นั้นคือชายฉกรรจ์อายุราวสี่สิบสามสี่ห้า คิ้วเข้มตาโต ท่าทางหยาบกระด้าง มีเพียงดวงตาที่เป็นประกายเจิดจ้า เหนือคิ้วซ้ายมีรอยสักลายมังกรแดงสามกรงเล็บเล็ก ๆ ตัวหนึ่ง

จึงเลิกคิ้ว “มีเรื่องอะไร”

ชายผู้นั้นเหลือบมองเจียงเงินอวี๋ แม้จะมีท่าทีลึกลับ ทว่ายังคงเอ่ย “พานฟังควบบ้าควทวนบุกเดี่ยวไปอาละวาดที่จวนสกุลเซวียขอรับ”

“เพราะเหตุใด”

“ได้ยีนว่า...ได้ยีนว่าคู่มั้นของเขาไปเล่นนิทานที่จวนสกุลเซวียแล้ว ถูกเซวียชู่...ทำให้เสื่อมเสียขอรับ”

อะไรนะ! เจียงเงินอวี๋เบิกตากว้าง พานฟัง? พานฟังคนที่ข้าพบวันนั้น? คู่มั้นของเขาคือฉันหนึ่งมีไซ่หรือ สวรรค์! สวรรค์...

ประกายโกรธเกรี้ยววาบขึ้นมาในแวตัจฉิง “ข้าจะไปจวนสกุลเซวีย” เขาหันมามองเจียงเงินอวี๋ แล้วเอ่ยเสริม “จูลง²⁴ เจ้าส่งคุณหนูเจียงกลับจวนอัครเสนาบดีฝ่ายขวาด้วย”

ไม่รอให้นางตอบรับ จีฉิงก็ตลบชายเสื้อคลุมยาวพลิกตัวขึ้นม้าที่ชายผู้นั้นขี่มา อาชาตะกุกขาหน้าร้องฮือก่อนห้อตะบึงจากไป

²⁴ แปลว่า มังกรสี่ขา

ชายที่ชื่อจุหลงประสานมือคารวะนาง น้ำเสียงนอบน้อม “คุณหนูเจียงเจี๋ย”

แม้เจียงเจี๋ยจะรู้สึกกังวล แต่นางไม่อาจทำอะไรได้ นอกจากตามอีกฝ่ายกลับจวน

เมื่อกลับถึงจวน บรรดาคนรับใช้ต่างมองนางด้วยสีหน้าแปลกๆ ท่าที่ตกอกตกใจ

วันนี้ทั้งวันเจียงเจี๋ยเจอเรื่องมากมายตาโถมเข้ามาจนใจระส่ำไม่หยุด พอเห็นท่าที่เสียอาการของบ่าวไพร่เช่นนี้ นางจึงอดมีน้ำโทไม่ได้ เอ่ยเสียงเฉียบ “เกิดอะไรขึ้นกันแน่ ว้าววี เจ้าพูด!”

ว้าววีเสียงสั่น “คุณหนู เมื่อตอนกลางวัน จู่ๆ เทียบเวลาตกฟากที่วางอยู่หน้าป้ายบรรพชนบนโต๊ะบูชาเกิด...เกิด...”

“เกิดอะไร”

ไหวจิ้นช่วยพูดต่อ “ไม่รู้ว่ามีลมมาจากที่ใด พัดเชิงเทียนล้ม ใหม่เทียบเวลาตกฟากเจ้าค่ะ...” พูดจบ นางก็หยิบของสิ่งหนึ่งออกมายื่นให้เจียงเจี๋ยด้วยมือสั่นเทา

เทียบสีม่วงอ่อนใหม่ไฟไปมุมหนึ่ง ผ่ากลางหายไปเจ้อสีเงินพอดี และใหม่ล้มไปถึงอักษร “อิง” ในท่อนดอกอิงวิญญาณชาติ

ว้าววีเอ่ยเสียงสะอื้นอยู่ข้างๆ “คุณหนู เรื่องนี้จะทำเช่นไรดีเจ้าค่ะ เทียบเวลาตกฟากต้องอยู่ในบ้านสามวัน หากเกิดเหตุผิดปกติขึ้นจะถูกมองว่าไม่เป็นมงคล แต่งงานไม่ได้...”

แต่งงานไม่ได้...

แต่งงานไม่ได้...

คำนี้หนักอึ้งดูขุนเขา กดทับลงมาบนศีรษะ แผ่ขยายออกไปหลายเท่า คำที่ผุดขึ้นมาในใจหลายต่อหลายครั้งตลอดวันนี้ตั้งกองขึ้นมาอีกครั้ง

จบกัน